

อาเตลีน่า อามูเตรู

ข้าจะต้องตายพรุ่งนี้เช้า

นั่นคือสิ่งที่ผู้พิทักษ์นครบอกตอมาเยอนห้องข้าง ข้าอยู่ที่นั่นมาหลายสัปดาห์แล้ว ที่รู้เวลาก็เพราะนับจำนวนครั้งเมื่อมีคนเอาอาหารมาให้

หนึ่งวัน สองวัน

สี่วัน หนึ่งสัปดาห์

สองสัปดาห์

สาม

ข้าหยุดนับหลังจากนั้น ชั่วโมงไหนรวมกันกลายเป็นกระแสความว่างเปล่าไม่สิ้นสุด เต็มไปด้วยแสงที่ส่องท่ามมต่างๆ และความหนาวเย็น หินเปียกชื้น เศษเสี้ยวสติ เสี่ยงกระซิบไม่ปะติดปะต่อในหัว

แต่พรุ่งนี้ เวลาของข้าจะหมดลง พวกเขาจะเผาข้าที่เสาในจัตุรัสตลาดกลางให้ทุกคนได้เห็น ผู้พิทักษ์นครบอกว่าเริ่มมีคนมารอกันแล้ว

ข้านั่งหลังตรงแบบที่ถูกลูกสอนมาตลอด ไหลไม่แตะผนัง ผ่านไปครึ่งหนึ่งกว่าจะรู้ตัวว่าโยกกลับไปกลับมา บางทีอาจทำไปเพื่อคุมสติ บางทีอาจทำเพื่อให้ร่างกายอบอุ่น ข้าฮัมเพลงกล่อมเด็กเก่าๆ ไปด้วย เพลงที่แม่เคยร้องให้ฟังตอนข้ายังเล็กมาก พยายามเลียนเสียงนางอย่างดีที่สุด

เสียงหวานอ่อนโยน แต่เสียงของข้ากลับแตกพร่าและหยาบห้วน ไม่มีอะไรเหมือนเสียงที่จำได้เลย ข้าเลิกพยายาม

ข้างล่างนี้อากาศชื้นมาก น้ำหยดเป็นทางจากเหนือประตู เชาะฉิ่ง หินจนเป็นร่อง สีเพี้ยนเป็นสีเขียวและดำเพราะคราบสกปรก ผมของข้าจับกันเป็นสังกะตัง เล็บก็เปื้อนคราบเลือดและสิ่งสกปรกเกรอะกรัง ข้าอยากขัดถูมันให้สะอาด แปลกใหม่ที่คิดได้แค่เรื่องความสกปรกของตัวเองในวันสุดท้ายของชีวิต ถ้าน้องสาวอยู่ที่นี้ นางคงพิมพ์คำถ้อยคำปลอบใจแล้วแถมมือของข้าในน้ำอุ่น

ข้าหยุดคิดไม่ได้ว่านางสบายดีหรือเปล่า นางไม่ได้มาเยี่ยมข้าเลย ข้าชบหน้ากับฝ่ามือ นี่ข้ามาลงเอยในสภาพนี้ได้อย่างไรกัน แต่ความจริงข้ารู้สาเหตุดี มันเป็นเพราะข้าคือฆาตกร

เรื่องเกิดขึ้นเมื่อหลายสัปดาห์ก่อน ที่คฤหาสน์ของพ่อในคืนพายุ

โหมกระหน่ำ ชานอนไม่หลับ ฝนตกและแสงฟ้าแลบสะท้อนหน้าต่างห้องนอน แต่กระทั้งเสียงพายุก็ยิ่งกลบเสียงสนทนาจากชั้นล่างไม่ได้ พ่อกับแขกของพ่อกำลังคุยเรื่องข้าแน่ๆ บทสนทนายามดึกของพ่อเกี่ยวกับข้าเสมอ

ข้าเป็นหัวข้อสนทนาในเขตคาเลียตะวันตกที่ครอบครัวของเราอยู่ อาเคลลีน่า อามูเครุ่นะรี ทุกคนจะพากันพูด อ้อ! นางคือหนึ่งในเด็กที่รอดตายจากใช้นั้นเมื่อสิบปีก่อน น่าเวทนานะ พ่อของนางคงหาคนมาแต่งงานกับนางยากแน่ๆ

นั่นไม่ได้แปลว่าข้าไม่สวย นะ ข้าไม่ได้หลงตัวเองหรอก แต่ตรงไปตรงมา พี่เลี้ยงของข้าเคยบอกว่าผู้ชายทุกคนที่เคยเห็นแม่ผู้เสียชีวิตไปแล้วต่างพากันรอคอยด้วยใจจดจ่อ อยากรู้ว่าลูกสาวทั้งสองของนางจะเติบโตมาเป็นสาวแบบไหน น้องสาวของข้าชื่อ ไวโอเล็ตต้า เพิ่งอายุสิบสี่ปี แต่

ก็ดูสวยสมบูรณ์แบบแล้ว ไวโอเล็ตต่างจากข้า นางได้นิสัยเบิกบานและ
เล่นห์บริสุทธิ์มาจากแม่ นางจะหอมแก้มข้า หัวเราะ หมุนตัว และเพื่อฝัน
ตอนยังเด็กมาก เราจะนั่งอยู่ด้วยกันในสวน แล้วนางก็จะถักคอกแพงพวย
ใส่ผมให้ข้า ข้าจะร้องเพลงให้นางฟัง แล้วนางก็จะคิดเกมต่างๆ ขึ้นมา
เล่นกัน

เราเคยรักกัน

พ่อของข้าจะนำเครื่องประดับมากำหนดไวโอเล็ตข้า แล้วมองดูนาง
ปรบมือชอบใจขณะที่เขาสวมมันรอบคอนาง เขาจะซื้อชุดกระโปรงสวยๆ
ที่เพิ่งมาถึงเมืองท่าจากอิกมูมโลกให้นาง เขาจะเล่นิทานให้นางฟังและ
ดูราตรีสวัสดิ์นาง เขาจะพรับบอกว่านางคงมาขนาดไหน นางจะยกระดืบ
ครอบครวเราให้สูงขึ้นได้มากเพียงใดด้วยการแต่งงานดี นางจะคิงคูใจ
เจ้าชายและราชาได้หากต้องการ ไวโอเล็ตข้ามีผู้หมายปองอยากแต่งงาน
กับนางจำนวนมากมายอยู่แล้ว พ่อจะบอกทุกคนให้อดทน พวกเขาจะ
แต่งงานกับนางไม่ได้จนกว่านางจะอายุสิบเจ็ดปี ทุกคนพากันคิดว่า ข้า
เป็นพ่อผู้ห่วงใยลูกจริงๆ

แน่นอนว่าไวโอเล็ตข้าไม่ได้รอดพ้นจากความทารุณของพ่อไป
ทั้งหมด พ่อจงใจซื้อชุดที่คับและสร้างความเจ็บปวดให้นาง เขาพอใจเมื่อ
ได้เห็นเลือดไหลจากเท้าของนางเพราะรองเท้าประดับเพชรพลอยแข็ง
กระด้างที่เขาจะยื่นกะยอให้นางใส่

ถึงอย่างนั้นเขาก็รักนางในแบบของเขา ต้องเข้าใจนะว่ามันแตกต่าง
เพราะนางคือการลงทุนของเขา

ส่วนข้าเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ข้าแตกต่างจากน้องสาวผู้โชคดีมีผมสีคำ
เป็นนางงามรับกับดวงดาตีเข้มและผิวสองสีสวย ข้ามีคำหิ สาเหตุมาจาก
ไข้โลหิตที่ระบาดหนักสุดตอนข้าอายุสี่ขวบ ทุกคนในเคเน็คตราปิดบ้าน
ด้วยความตื่นตระหนกแต่ก็ไร้ประโยชน์ แม่ของเรา น้องสาว และตัวข้า
ล้วนป่วยเป็นไข้นี้ ข้าได้ไม่ยากกว่าใครที่คิดเชื่อ เพราะผิวจะปรากฏรอยด่าง
ในรูปแบบประหลาด เส้นผมกับขนตาเปลี่ยนสี น้ำตาสีชมพูเจือด้วยเลือด

ไหลจากตา ข้ายังจำได้ถึงกลิ่นของความป่วยไข้ในบ้านและแอลกอฮอล์ที่แผดเผาริมฝีปาก ตาซ้ายของข้าบวมมากจนแพทย์ต้องควักออกด้วยมีดที่ร้อนจนแดงกับคีมเผาไฟ

ดังนั้นคงต้องยอมรับว่าข้าไม่สมบูรณ์

มีคำหนิ เป็น*มัลเพ็คโค*

ในขณะที่น้องสาวหายจากไข้โดยไม่มียารอยใดๆ ข้ากลับมีแผลเป็นตรงที่ตาซ้ายเคยอยู่ ในขณะที่ผมของน้องยังคงเป็นสีดำเงางาม ผมและขนตาของข้ากลับเปลี่ยนเป็นสีเงินประหลาดที่แปรเปลี่ยนอยู่ตลอดเวลา เมื่ออยู่ท่ามกลางแสงแดดดูเกือบเป็นสีขาวคล้ายดวงจันทร์ในฤดูหนาว เมื่ออยู่ในความมืดกลับเป็นสีเทาเข้ม ระเบียบระยับเหมือนเส้นไหมโลหะ

อย่างน้อยข้าก็โชคดีกว่าแม่ แม่เสียชีวิตเช่นเดียวกับผู้ใหญ่ทุกคนที่ป่วย ข้าจำได้ว่าร้องไห้ในห้องนอนว่างเปล่าของแม่ทุกคืน นึกอยากให้ข้าพรากพ่อไปแทน

พ่อกับแฉกกลับมาอยู่ด้วยกันอยู่ที่ชั้นล่าง ความอยากรู้อยากเห็นเข้าครอบงำข้า จึงเหวี่ยงขาออกจากขอบเตียง แล้วออกไปยังประตูห้องนอนด้วยฝีเท้าแผ่วเบา จากนั้นก็แ้มประตู่ แสงเทียนสลัวส่องห้องโถงคานนอกต่ำลงไปด้านล่าง พ่อของข้านั่งตรงข้ามชายร่างสูงโหล่งว้างที่ผมตรงมับเปลี่ยนเป็นสีเทาแล้ว เขารวบผมมัดไว้ที่คันทอเป็นหางม้าสั้นๆ ตามธรรมเนียม ผ่าก่ามะหยี่ของเสื้อคลุมดูวาวเป็นสีค้ำกับสีส้มในแสงเทียน เสื้อคลุมของพ่อก็เป็นผ่าก่ามะหยี่เช่นกัน แต่เนื้อผ้าเก่าจนบาง ก่อนไขโลหิตทำให้ประเทศของเราตกต่ำ เสื้อผ้าของพ่อคงหุหุราไม่แพ้ของแฉก ผู้นี้ แต่ตอนนั้นนะรี เป็นเรื่องยากที่จะรักษาสายสัมพันธ์ทางการค้าที่ดีเมื่อมีลูกสาวเป็น*มัลเพ็คโค*ที่คอยทำให้ชื่อเสียงของวงศ์ตระกูลเสื่อมเสียอยู่แบบนี้

ชายทั้งคู่ค่อมโวน ข้าคิดว่าพ่อต้องอยู่ในอารมณ์ที่อยากเจรจาต่อรองเป็นแน่ จึงยอมเปิดถึงโวนคุณภาพคิที่เหลือน้อยไม่มากนัก

ข้าเปิดประตูให้กว้างขึ้นอีกหน่อย แล้วย่องออกไปที่ระเบียงทางเดิน จากนั้นก็นั่งลงบนบันไดให้ค้างเกยเข้า ข้าชอบมาอยู่ตรงนี้ บางครั้งแกลังทำเป็นราชินียืนอยู่บนระเบียงพระราชวังแล้วมองลงไปดูข้าราชการบริพารผู้พินอบพิเทา ตอนนี้ข้านั่งในท่าประจำแล้วตั้งใจฟังบทสนทนาที่ชั้นล่าง ไม่ลืมจัดผมมาปิดแผลเป็นไว้เช่นเคย มือจับราวบันไดอย่างชดๆ พ่อหักนิ้วนางของข้า แล้วมันก็ไม่กลับมาตรงอีกเลย แม้กระทั่งตอนนี้ก็ยังจอนจับราวบันไดไม่ถนัด

"ข้าไม่มีเจตนาจะดูถูกท่าน มาสเตอร์อาามูเตอู" ชายผู้นั้นบอกพ่อ "ท่านเป็นพ่อค้าผู้มีชื่อเสียงดี แต่นั่นมันก็ผ่านมานานแล้ว ข้าไม่อยากให้ใครเห็นว่ามาค้าขายกับครอบครัวของ*มัลเฟ็คโต้* เพราะมันจะนำโชคร้ายมาให้ ท่านแทบไม่มีอะไรจะเสนอให้ข้าได้เลย"

พ่อของข้ายังคงมีรอยยิ้มบนใบหน้า มันคือรอยยิ้มผิวนของการเจรจาค้าขาย "ยังคงมีผู้ปล่อยเงินกู้ในเมืองที่ทำงานกับข้า ข้าจ่ายเงินคืนให้ท่านได้ทันทีที่การค้ำทางเรือกระตือรือร้น ฝ่าไหมและเครื่องเทศของทามูร่าเป็นที่ต้องการอย่างสูงในปีนี้..."

ชายผู้นั้นดูไม่ประทับใจ "ราชาโง่ยิ่งกว่าสุนัข" เขาว่า "สุนัขบริหารประเทศไม่เก่งหรอกนะ ข้าเกรงว่าเมืองท่าคงไม่เพียงพอไปอีกหลายปี กฎหมายภาษีที่ออกใหม่มีแต่จะทำให้หนี้สินของท่านเพิ่มพูน ท่านจะหาเงินมาจ่ายคืนข้าได้อย่างไรกัน"

พ่อเอนหลังพิงเก้าอี้ จิบไวน์ แล้วถอนใจ "ต้องมีบางอย่างที่ข้าเสนอให้ท่านได้สิ"

ชายผู้นั้นพิจารณาแก้วไวน์ด้วยสีหน้าครุ่นคิด รี้วยรอยหยาบกระด้างบนใบหน้าของเขาทำให้ข้าสั่น "เล่าเรื่องอาเคลีน่าให้ข้าฟังสิ มีคนมาสู่ขอนางมากแค่ไหน"

พ่อหน้าแดง ทั้งที่ไวน์ก็ทำให้แดงมากอยู่แล้ว "คำขอแต่งงานกับอาเคลีน่าคงต้องใช้เวลา"

ชายผู้นั้นยิ้ม "แสดงว่ายังไม่มีใครมาสู่ขอลูกสาวผู้น่ารังเกียจของ

ท่านเลยสินะ"

ริมฝีปากของพ่อตึง "ไม่มากเท่าที่ข้าหวัง" เขายอมรับ

"คนอื่นพูดอะไรบ้างเกี่ยวกับนาง"

"คนอื่นที่มากู้ตัวนางนะรี" พ่อของข้าเอามือถูหน้า การยอมรับข้อบกพร่องของข้าทำให้เขาอับอาย "พวกเขาพูดเป็นเสียงเดียวกัน ทุกอย่างย้อนกลับไป...คำหึงของนาง ข้าจะพูดอะไรได้เล่า ไม่มีใครอยากให้ *มัลเพ็ค* ได้คุ้มท้องลูกของพวกเขาหรอก"

ชายผู้นั้นรับฟัง พลังทำเสียงเห็นอกเห็นใจ

"ท่านไม่ได้ยินข่าวล่าสุดจากเอสเทินเซียหรือรี ชายชนชั้นสูงสองคนเดินทางกลับบ้านหลังจากชมอุปรากร แล้วมีผู้พบว่าโคนเผาเป็นเจ้าถ่าน" พ่อของข้ารีบเปลี่ยนวิธี หวังจะเรียกความสงสารจากชายแปลกหน้า "มีรอยไหม้สีค้ำบนกำแพง ศพละลายจากข้างในออกมาข้างนอก ทุกคนหวาดกลัว *มัลเพ็ค* ได้กินทั้งนั้นนะท่าน แม้แต่ท่านยังไม่อยากค้าขายกับข้าเลยได้โปรดเถิด! ข้าไม่มีทางออกแล้ว"

ข้ารู้ว่าพ่อพูดถึงอะไร เขาหมายถึง *มัลเพ็ค* ได้กลุ่มหนึ่งโดยเฉพาะ เป็นเด็กหายากจำนวนหนึ่งหยิบมือผู้รอดชีวิตจากไข้โลหิตพร้อมแผลเป็นที่คำมิดยิ่งกว่าของข้า พวกนี้มีความสามารถอันน่ากลัวแบบหลุดโลก ทุกคนพูดถึง *มัลเพ็ค* ได้กลุ่มนี้ด้วยเสียงกระซิบเบาๆ ส่วนใหญ่กลัวและเรียกว่าปีศาจ แต่ข้าแอบฟัง ว่ากันว่าพวกเขาเสกไฟจากอากาศอาตุได้ เรียกลมได้ ควบคุมสัตว์ได้ หายตัวได้ ฆ่าคนได้ภายในชั่วพริบตา

ถ้าลองค้นตลาดมืดก็จะเจอไม้แกะสลักแบนๆ ที่แอบขายกัน มันสลักชื่อของพวกเขาอย่างคงาม เป็นของสะสมต้องห้ามที่เชื่อว่าจะทำให้พวกเขาปกป้องเรา หรืออย่างน้อยก็ไม่ทำร้ายเรา ไม่ว่าจะเชื่ออย่างไร ทุกคนก็รู้จักชื่อของพวกเขาดี มัจจุราช มายาการหรือแมจิกอาโน ผู้บัญชาลม นักแปรธาตุ

ยุวชนเหนือมนุษย์

ชายผู้นั้นส่ายหน้า "ข้าได้ยินว่า แม้แต่ผู้ที่ปฏิเสธอาเคลินาก็ยังมอง

นางจนอ้าปากค้าง คลั่งด้วยความปรารถนา" เขาชะงัก "จริงอยู่ที่คำหิ
ของนาง...เป็นเรื่องน่าเสียสย แต่สาวสวยอย่างไรก็เป็นสาวสวย" บาง
อย่างทีแปลกประหลาดควรวบในดวงตาเขา ท้องไส้ของข้าปั่นป่วนเมื่อเห็น
มัน ข้าเอาจทุกเข้าแน่นขึ้น รวกับมันจะปกป้องอะไรได้

พ่อคู่สืบสน เขายึดหลังตรงบนเก้าอี้แล้วชี้แก้วไวน์ไปทางชายผู้นั้น
"ท่านกำลังจะสู้ออาเคลีน่าจ้ะหรือ"

ชายผู้นั้นล้วงเข้าไปในเสื้อคลุมแล้วหยิบถุงหนังสีน้ำตาลใบเล็กออก
มา จากนั้นก็โยนมันลงบนโต๊ะ เสียงคังหนักแน่น ข้าเป็นลูกสาวพ่อคำจึง
คุ้นเคยกับเงิน บอกได้จากเสียงและขนาดว่าถุงใบนี้มีเหรียญทองทาเลนต์
อยู่เต็มเปี่ยม ข้ากลั่นเสียงสวดหายใจคังเฮือกไว้ได้ทัน

ขณะที่พ่ออ้าปากค้างจ้องมองของในถุง ชายผู้นั้นก็เอนหลังพิงพนัก
เก้าอี้แล้วจิบไวน์ด้วยท่าทีครุ่นคิด "ข้ารู้เรื่องภาษีที่ดินซึ่งท่านยังไม่ได้จ่าย
ให้ราชา ข้ารู้เรื่องหนี้สินก้อนใหม่ของท่าน ข้าจะชำระให้ทั้งหมดแลกกับ
ลูกสาวของท่าน อาเคลีน่า"

พ่อข้าขมวดคิ้ว "แต่ท่านมีภรรยาแล้ว"

"ใช่" ชายผู้นั้นชะงักแล้วพูดเสริมว่า "ข้าไม่เคยบอกว่าอยาก
แต่งงานกับนาง ข้าเพียงแต่เสนอจะรับนางไปจากท่านเท่านั้น"

ข้ารู้สึกว่เลือกเหือกหายไปจากหน้า "ท่าน...อยากได้นางเป็น
อนุภรรยาสินะ" พ่อถาม

ชายผู้นั้นยกไหล่ "ไม่มีชนชั้นสูงคนไหนที่สคิตีรับเด็กสาวมีคำหิ
เป็นภรรยาหรอก นางไม่มีวันควงแขนข้าออกงานในที่สาธารณะได้เลย
ข้ามีชื่อเสียงที่ต้องรักษาไว้นะ มาสเตอร์อามุเทร แต่ข้าคิดว่าเราน่าจะ
ตกลงกันได้ นางจะมีบ้านและท่านก็จะได้ทอง" เขายกมือข้างหนึ่งขึ้น
"เงื่อนไขเดียว ข้าต้องการนาง*เดี๋ยวนี้* ไม่ใช่อีกหนึ่งปี ข้าไม่มีความอดทน
พอจะรอจนนางอายุสิบเจ็ดปีหรอก"

เสียงอื้ออึงประหลาดคังลั่นหูข้า *ไม่มี* เด็กชายหรือเด็กหญิงคนใด
มอบกายให้ผู้อื่นได้จนกว่าจะอายุสิบเจ็ดปี ชายผู้นี้ขอให้พ่อทำผิดกฎหมาย

ลบหลู่เทพเจ้า

พอเลิกตัวข้างหนึ่งแต่ไม่ได้เถียง "อนุภรรยา" เขาพูดในที่สุด "ท่านต้องรู้ว่าเรื่องนี้จะส่งผลอย่างไรต่อชื่อเสียงของข้า แบบนี้แทบไม่ต่างจากขายนางให้ช่องค้ายั่ว"

"แล้วตอนนี้ชื่อเสียงของท่านเป็นอย่างไรเล่า นางสร้างความเสียหายให้อาชีพของท่านไปมากแค่ไหนแล้ว" เขาโน้มตัวมาข้างหน้า "ข้าแน่ใจว่าท่านคงไม่ได้ต้องการซื้อบ้านข้าไม่ต่างจากช่องทั่วไปหรอกนะ อย่างน้อยอาเคลีน่าของท่านก็จะได้อยู่ในบ้านของชนชั้นสูง"

ขณะข้ามองพ่อจิบไวน์ มือก็เริ่มสั่น "อนุภรรยา" เขาพูดซ้ำ

"คิดให้ไว มาสเตอร์อามุเทรุ ข้าจะไม่ยื่นข้อเสนอนี้ซ้ำสอง"

"ขอเวลาข้าสักครู่" พ่อบอกเขาอย่างกังวล

ข้าไม่รู้ว่าความเย็บคำเนินไปนานแค่ไหน แต่เมื่อพ่อพูดออกมาในที่สุด ก็ทำเอาข้าสะดุ้ง "อาเคลีน่าอาจเป็นคู่ที่เหมาะสมกับท่าน ท่านฉลาดที่มองเห็นเรื่องนี้ นางคงงามแม้มีตำหนิ แถมยัง...มีชีวิตชีวา"

ชายผู้นั้นแกว่งแกว่งไวน์ "แล้วข้าจะปราบพยศนางเอง เราตกลงกันได้แล้วใช่ไหม"

ข้าหวั่นๆ โลกมีคมจน ข้าจินตนาการใบหน้าของชายผู้นั้นแบบติดใบหน้าข้า มือของเขาจับเอวข้า รอยยิ้มน่ากลั้วไล่ของเขา ไม่ใช่ภรรยา ค้ายั่ว แต่เป็นอนุภรรยา ความคิดนี้ทำให้ข้าถดถอยจากบันได ข้ามองพ่อจิบมือและชนแก้วกับชายผู้นั้นด้วยความรู้สึกชาด้นเหมือนอยู่ในม่านหมอกมัว "เป็นอันตกลง" เขาบอกชายผู้นั้น คูโล่งอกที่พ้นจากภาระอันยิ่งใหญ่ "พรุ่งนี้นางจะเป็นของท่าน แต่...เก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับด้วยเถิด ข้าไม่อยากให้ผู้พิทักษ์นครมาเคาะประตูบ้านแล้วเรียกค่าปรับโทษฐานให้นางออกเรือนเร็วเกินไป"

"นางเป็นมัลเพ็คโค้" ชายผู้นั้นตอบ "ไม่มีใครสนใจหรอก" เขาดึงถุงมือให้กระชับแล้วลุกขึ้นจากเก้าอี้ด้วยท่วงท่าสง่างาม พ่อโค้งให้เขา "ข้าจะส่งรถม้ามารับนางตอนเช้า"

ขณะพ่อพาเขาไปส่งที่ประตู ข้าก็หลบเข้าห้องนอนแล้วยืนตัวสั่น อยู่ในความมืด เหตุใดคำพูดของพ่อถึงทิ่มแทงใจขนาดนั้นนะ ข้าควรจะชินกับมันแล้วสิ เขาเคยบอกข้าไว้ว่าอย่างไร *อาเคลสิน่าผู้นำสงสารของพ่อ* เขาพูดพลางเอนตัวไปงอไล่แก้มข้า *น่าเสียดายจริงๆ* คุณเจ้าสิ ใครกันจะอยากได้มัลเพ็คได้อย่างเจ้า

ไม่เป็นไรนะ ข้าพยายามบอกตัวเอง อย่างน้อยก็จะได้ไปจากพ่อไถ่ละ มันไม่เลวร้ายนักหรอก แต่กระทั่งตอนที่คิดแบบนี้ก็ยังมีรู้สึกหนักอึ้งในอก ข้ารู้ความจริงดี *มัลเพ็คได้* เป็นคนที่ไม่มีใครต้องการเพราะจะนำเคราะห์มาให้ แถมตอนนี้ยังเป็นที่หวาดกลัวยิ่งกว่าเคยด้วย ข้าจะถูกเขี่ยทิ้งทันทีที่เขาเบื่อข้า

สายตาของข้ากวาดมองไปรอบห้องนอน ก่อนจะไปหยุดที่หน้าต่าง หัวใจหยุดเต้นไปชั่วขณะ ฝนไหลลงมาตามกระจกเป็นเส้นเหมือนโกรธแค้น แต่เมื่อมองออกไปก็ยังคงเห็นทิวทัศน์เมืองคาเลียเป็นสีน้ำเงินเข้ม มีหอคอยก่ออิฐหลังคาโดมเรียงกันเป็นแถว ครอบปูแผ่นหิน วิหารหินอ่อน ท่าเรือตรงที่เมืองค่อยๆ ลาดลงสู่ทะเล ในคืนฟ้ากระจ่างจะมีเรือแขวนตะเกียงสีทองลอยไปบนผิวน้ำ และได้ยินเสียงน้ำตกที่อยู่ตรงชายแดนด้านทิศใต้ของเคเน็คตร้าดังกระหึ่ม คินนี่มหาสมุทรปั่นป่วนคลุ้มคลั่ง ฟองขาวซัดสาดเส้นขอบฟ้า ทำให้ลำคลองเอ๋อลัน

ข้าจ้องมองออกไปนอกหน้าต่างที่โคนฝนกระหน่ำอยู่พักใหญ่

คินนี่ คินนี่แหละ

ข้ารีบไปที่เตียง ก้มลงแล้วดึงถุงที่ทำจากผ้าปูเตียงออกมา ในนั้นมีเครื่องเงินอย่างคิ ส้อม มีด เชิงเทียน จานแกะสลัก อะไรก็ตามที่เอาไปขายแลกอาหารกับที่פקได้ นี่เป็นข้อดีอีกอย่างของข้า ข้าขโมยเป็น ข้าขโมยของจากที่บ้านมาหลายเดือนแล้ว เามาเก็บซ่อนไว้ใต้เตียงเพื่อเตรียมพร้อมรวันที่ทนอยู่กับพ่อต่อไปไม่ไหว มันไม่มากมายอะไร แต่ข้าคำนวณว่าหากขายให้พ่อค้าถูกคนก็น่าจะได้เหรียญทองทาเลนต์จำนวนหนึ่ง เพียงพอให้อยู่รอดไปได้อีกหลายเดือนเป็นอย่างน้อย

จากนั้นข้าก็รีบไปยังหีบเสื้อผ้า คึงผ้าไหมออกมาเต็มอ้อมแขน แล้วก็ค้นเครื่องประดับทุกอย่างที่หาได้จากทั่วห้อง กำไลเงิน สร้อยไข่มุก ซึ่งเป็นมรดกจากแม่ที่น้องสาวไม่ต้องการ ต่างหูแซปไฟร์คู่หนึ่ง ข้าคว้าแถบผ้าไหมยาวสองเส้นที่ใช้พันศีรษะแบบทามูร่า เพราะอาจต้องปิดบังเส้นผมสีเงินระหว่างนี้ ข้าทำงานด้วยสมาธิแรงกล้าโดยไม่สนใจอย่างอื่น บรรจงใส่เครื่องประดับและเสื้อผ้าลงถุง ซ่อนมันไว้หลังเตียง แล้วสวมรองเท้าบูตขี่ม้าทำจากหนังนุ่ม

จากนั้นก็นั่งรอเวลา

หนึ่งชั่วโมงหลังจากนั้น เมื่อพ่อเข้านอนและบ้านเงียบสงบแล้ว ข้าก็หยิบถุง รีบไปที่หน้าต่างแล้วทาบฝ่ามือบนนั้น ข้าค่อยๆ ผลักหน้าต่างบานซ้ายให้มันเปิดค้างไว้ พายุเบาลงไปบ้างแล้ว แต่ฝนยังคงตกอย่างต่อเนื่องพอจะกลบเสียงฝีเท้าของข้าได้ ข้าเหลียวมองข้ามโหลไปยังประตูห้องนอนเป็นครั้งสุดท้าย รวากับคิดว่าพ่อจะเดินเข้ามา จะไปไหนล่ะ *อาเคลิน่า* พ่อคงถามแบบนี้ *ไม่มีอะไรข้างนอกนั่นสำหรับเค็อย่างเจ้าหรอก*

ข้าสลัดเสียงเขาออกจากความคิด พอเช้าพ่อก็จะรู้ว่าข้าหนีไป ทำให้เขาสูญเสียโอกาสที่ดีที่สุดที่จะได้ใช้หนี้ ข้าสูดหายใจลึก จากนั้นก็เริ่มป็นออกไปทางหน้าต่างที่เปิดอยู่ ฝนเย็นๆ สาดใส่แขน ทำเอาขนลุก

"อาเคลิน่า"

ข้าหมุนตัวมาตามเสียง ด้านหลังมีเงาคำของเด็กสาวผู้หนึ่งยืนอยู่ที่กรอบประตูห้อง น้องสาวของข้านั่นเอง ไวโอเล็ตต้า นางยังคงขยี้ตาอย่างงัวเงียขณะมองมายังหน้าต่างที่เปิดอยู่และถุงบนโหลข้า ข้านึกกลัวอยู่ครู่หนึ่งว่านางอาจจะโวยวายแล้วตะโกนเรียกพ่อ

แต่ไวโอเล็ตต้ามองข้าเงิบๆ ข้ารู้สึกผิดขึ้นมาทันที แม้การได้เห็นนางทำให้เจ็บปวดใจก็ตาม โง่จริง ทำไมข้าต้องสงสารคนที่เฝ้ามองข้าทุกขุทรมานมาหลายต่อหลายครั้งด้วยเล่า ข้ารักที่ *อาเคลิน่า* นางเคยบอกตอนเรายังเล็ก พ่อก็รักที่ เพียงแต่พ่อไม่รู้วิธีแสดงออก ทำไมข้าต้องสงสาร

น้องสาวผู้พี่พอเชิดชูด้วยเล่า

ถึงอย่างนั้น ข้าก็พบว่าตัวเองรีบรุดไปหานางอย่างเงิบกริบ จับมือข้างหนึ่งของนางไว้ แล้วยกนิ้วยาวเรียวขึ้นแตะริมฝีปากนาง นางมองข้าด้วยสายตากังวล "พี่ควรกลับไปนอน" นางกระซิบ ในแสงสลัวของราตรีนั้น ข้ามองเห็นสีค้ำขลับของดวงตาที่เหมือนลูกแก้วสีดำ ความบางของผิวละเอียดอ่อน ความงามของนางช่างบริสุทธิ์นัก "ถ้าพ่อเจอเข้า พี่จะลำบากนะ"

ข้าบีบมือนางแน่นขึ้น จากนั้นก็ปล่อยให้หน้าผากของเราสัมผัสกัน เราทั้งสองอย่างนั้นเนิ่นนาน เหมือนกลับไปเป็นเด็กอีกหน ต่างฝ่ายต่างอิงกัน ปกติไวโอเล็ตดำจะเป็นฝ่ายแยกตัวออกไปเพราะรู้ว่าพ่อไม่ชอบเห็นเราอยู่ด้วยกัน แต่ครั้งนี้นางกอดข้าไว้ รวากับรู้ว่าคืนนี้มีบางอย่างเปลี่ยนไป "ไวโอเล็ตดำ" ข้ากระซิบ "จำตอนที่เจ้าโกหกพ่อว่าใครทำหนึ่งในแจกันที่ดีที่สุดของเขาแตกได้ไหม"

น้องสาวพยักหน้าขณะสบไหล่ข้า

"ข้าอยากให้เจ้าทำแบบนั้นเพื่อข้าอีกครั้ง" ข้าเอนตัวออกแล้วจัดผมของนางทักหู "อย่าพูดอะไรแม้แต่คำเดียวนะ"

นางไม่ตอบ แต่กลืนน้ำลายแล้วมองไปตามระเบียบทางเดินสู่ห้องนอนพ่อ นางไม่ได้เกลียดพ่อแบบที่ข้าเกลียด พ่อพร่ำสอนว่านางคิดเกินไปสำหรับข้าและการรักข้าเป็นเรื่องโง่ ความคิดว่าจะขัดขึ้นคำสอนนี้ทำให้ดวงตาของนางเต็มไปด้วยความรู้สึกผิด แต่ในที่สุดนางก็พยักหน้า ข้ารู้สึกราวกับยกภูเขาออกจากอก เหมือนนางยอมปล่อยข้าไป "ระวังตัวด้วยนะ ขอให้ปลอดภัย โชคดีนะ"

เรามองกันเป็นครั้งสุดท้าย เจ้าจะไปกับข้าก็ได้ ข้าคิด แต่ข้ารู้ว่าเจ้าไม่ทำแบบนั้นหรอก เจ้ากลัวเกินไป กลับไปอ้อมให้ชุดกระโปรงที่พ่อซื้อให้เจ้าเถอะ ถึงอย่างนั้นข้าก็ใจอ่อนไปครู่หนึ่ง ไวโอเล็ตดำเป็นเด็กดีมาตลอด นางไม่ได้เป็นคนเลวอะไรเลย ข้าขอให้เจ้ามีชีวิตที่เป็นสุข ข้าหวังว่าเจ้าจะพบรักและได้แต่งงานกับคนดี ลาก่อนน้องสาว ข้าไม่กล้ารอให้

นางพุดะไรอีก จึงหันหลังแล้วเดินไปยังหน้าต่าง ก้าวไปอยู่บนขอบที่ยื่นจากชั้นสอง

ข้าเกือบสิ้น ฝนทำให้ทุกอย่างลื่นและรองเท้าของข้าก็พยายามหาที่ยึดเกาะบนขอบแคบๆ นั้น เครื่องเงินบางชิ้นหล่นจากถุงตกลงไปบนพื้นเสียงดังแครงๆ *อย่ามองลงไป* ข้ายับตัวไปตามขอบจนถึงระเบียง จากนั้นก็หย่อนตัวลงไปจนกระทั่งเหลือเพียงมืออันสั้นเทาที่จับระเบียงเอาไว้ไม่ให้ตก ข้าหลับตาแล้วปล่อยมือ

ขาทรุดลงไปใต้รางคอนถึงพื้น แรงปะทะทำให้ลมหายใจพวยจากอก ครู่หนึ่งที่ได้แต่นอนอยู่หน้าบ้านตัวเอง ตัวเปียกฝนจนชุ่ม กล้ามเนื้อปวดร้าว พยายามสูดหายใจ เส้นผมเกาะอยู่บนใบหน้า ข้าปากมันออกไปแล้วยืนตัวขึ้นมาอยู่ในท่าคลาน ฝนทำให้ทุกอย่างรอบตัวดูแวววาวไปหมดราวกับนี่เป็นฝันร้ายที่ข้าไม่มีวันตื่นจากมันได้เลย ข้าเรียกสมาธิ ต้องหาทางออกไปจากที่นี่ก่อนพอรู้ว่าข้าหายไป ในที่สุดข้าก็ตะเกียกตะกายลุกขึ้นยืนแล้ววิ่งไปยังคอกม้าเหมือนตกอยู่ในภวังค์ พวกม้าเดินกลับไปกลับมาอย่างไม่สบายใจเมื่อข้าเข้าไป แต่ข้าแกล้งเชือกผูกม้าหนุ่มตัวโปรดพลางกระซิบถ้อยคำปลอบประโลมที่หูมัน แล้วสวมอานให้

ม้าวิ่งตะปิงไปในพายุ

ข้าเร่งมันจนกระทั่งเราทิ้งจุดหาสน์ของพ่อไว้ด้านหลังแล้วเข้าสู่ย่านตลาดของคาเลีย ตลาดร้างไร้ผู้คนโดยสิ้นเชิงและมีน้ำขังเป็นหย่อมๆ ทั่วไปหมด ข้าไม่เคยเข้าเมืองในเวลานี้นักก่อน ความว่างเปล่าของสถานที่ซึ่งปกติมีผู้คนยุบย่ำทำให้ใจไม่ดี ม้าของข้าร้องอย่างไม่ชอบใจกับสายฝนที่เทลงมาอย่างหนัก แล้วถอยหลังไปหลายก้าว กีบเท้าจมลงไปในโคลน ข้าลงจากอาน เอมือลูบไปตามคอเพื่อปลอบโยนมัน แล้วพยายามดึงมันไปต่อ

จากนั้นข้าก็ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าควบตามมาด้านหลัง

ข้าตัวแข็ง คอแรกพังเหมือนไกล เกือบโดนกลบด้วยเสียงพายุจนมิด แต่แล้วครู่ต่อมาก็ดังลั่น ข้าตัวสั่นอยู่ตรงนั้นเอง พ่อ ข้ารู้ว่าพ่อ

กำลังมา ต้องเป็นเขาแน่ มือของข้าหยุดลูบคอม้าแล้วเปลี่ยนมายึดแผงคอเปียๆ ของมันไว้อย่างสุดชีวิต ไวโอเล็ตค้ำบอกพ่อใช่ไหม บางทีพ่ออาจได้ยินเสียงเครื่องเงินตกก็ได้

ก่อนที่จะจะได้คิดอะไรอีกก็เห็นพ่อ ภาพนี้สร้างความหวาดกลัวให้ไหลเวียนไปตามเส้นเลือด พ่อผู้คงคาถูกวาวไผ่ล่าจากมานอนน้ำยามเที่ยงคืนที่ฝนตก ตลอดหลายปีที่ผ่านมาข้าไม่เคยเห็นความโกรธบนใบหน้าพ่อมากขนาดนี้มาก่อน

ข้ารีบกระโดดกลับขึ้นหลังม้า แต่ยังไม่เร็วพอ ครู่ต่อมาม้าของพ่อก็ไล่ทันเรา จากนั้นพ่อก็มาถึงตัวข้า รองเท้าบูตเหยียบแอ่งน้ำกระจาย เสื้อคลุมสะบัดอยู่ด้านหลัง มือกำรอบแขนข้าเหมือนกนกุ่มมือเหล็ก

"ทำอะไรฮิ อาเคลิน่า" เขาถาม เสียงเรียบจนน่ากลัว

ข้าพยายามคืนใจให้หลุด แต่มือของพ่อยิ่งจับแน่นขึ้นจนกระทั่งข้าร้องด้วยความเจ็บปวด พ่อกระชากอย่างแรง ข้าจะฆ่าเสียสมดุล แล้วหล่นลงไปกับตัวเขา โคลนกระเซ็นเปื้อนหน้า ข้าได้ยินเพียงเสียงคำรามของสายฟ้าและความคำมกในเสียงของพ่อ

"ลุกขึ้น นิ่งหัวขโมยน้อยยกคัญญู" พ่อกระชบใส่หูข้า พลังกระชากข้าอย่างแรงให้ลุกขึ้น จากนั้นเสียงของพ่อก็เปลี่ยนเป็นปลอบประโลม "ไปกันเถอะลูกรัก เจ้ากำลังทำร้ายตัวเองนะ ให้พ่อพาเจ้ากลับบ้านเถอะ"

ข้าถลึงตาใส่เขาแล้วคิงแขนหนักสุดแรง มือของเขาลื่นเพราะฝน ผิวของข้าบิดอย่างเจ็บปวดลึกลับมือเขา แล้วข้าก็เป็นอิสระ

แต่แล้วข้าก็รู้สึกว่ามีมือของเขากำไว้แน่น ข้าร้องเสียงแหลมมือตะกอยอากาศ "ช่างอารมณ์ร้ายนัก ทำไมเจ้าไม่เป็นเหมือนน้องสาวให้มากกว่านี้นะ" พ่อพึมพำพาลางสายหน้า แล้วลากข้าไปยังม้าของเขา แขนของข้าพาดโคนถุงที่มัดไว้กับอานม้าของข้า เครื่องเงินร่วงลงมารอบตัวเราเสียงดังสนั่นเหมือนฟ้าผ่า มันควรวาบในความมืด "เจ้าวางแผนจะไปไหน ใครกันจะอยากได้เจ้า เจ้าจะไม่มีวันได้ข้อเสนอที่ดีกว่านี้แล้ว รู้

บ้างไหมว่าข้าโดนคุกเหยียดหยามมากขนาดไหนเมื่อถูกใครต่อใครปฏิเสธไม่ยอมแต่งงานกับเจ้า รู้บ้างไหมว่ามันยากแค่ไหนที่ข้าต้องคอยขอโทษแทนเจ้า"

ข้าหวีร็อง หวีร็องสุดเสียงด้วยทุกสิ่งทุกอย่างที่มี หวังว่าเสียงร้องจะปลุกคนที่หลับอยู่ในอาคารรอบตัว หวังว่าพวกเขาจะได้เห็นสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น พวกเขาจะสนใจฉันหรือ พ่อกำผมข้าแน่นขึ้นแล้วดึงแรงขึ้น

"กลับบ้านกับข้าเดี๋ยวนี้" เขาพูด หยุดไปครู่หนึ่งเพื่อถลึงตาใส่ข้า น้ำฝนไหลลงมาตามแก้มของเขา "เด็กดี พ่อของเจ้ายอมรู้ดีที่สุคนะ"

ข้ากัดฟันแล้วจ้องตอบ "ข้าเกลียดท่าน" ข้ากระซิบ

พ่อตอบหน้าข้าอย่างแรง แสงวูบวาบกลบตา ข้าสะดุ้ง จากนั้นก็ล้มลงไปในโคลน พ่อยังคงจิกผมข้าไว้ เขาดึงแรงมากจนข้ารู้สึกว่ามีบางเส้นหลุดจากหนังศีรษะ *ข้าล้าเส้นเกินไป* ข้าคิดได้ในตอนนั้นท่ามกลางความกลัวที่เหมือนม่านมัว *ข้ากดคันเขามากเกินไป* โลกเหมือนจมอยู่ในมหาสมุทรแห่งเลือดกับฝน "เจ้าคือความอัปยศ" เขากระซิบข้างหูข้า ทำให้มันเต็มไปด้วยความโกรธอันเยือกเย็นไหลบ่า "เจ้าจะจากไปในตอนเช้า ดังนั้นช่วยทำตัวดีๆ หน่อย ข้ายอมฆ่าเจ้าเสียดีกว่าให้เจ้าทำเสียเรื่อง"

บางอย่างขาดผิงในตัวข้า ริมฝีปากบิดเป็นรอยยิ้มแฉะ

พลังงานพรุ่งพรู แสงสว่างบาดตาและลมคำมิดที่สุดมารวมตัวกัน ทันใดนั้นข้าก็มองเห็นทุกอย่าง พ่อตัวแข็งอยู่ตรงหน้า ใบหน้าแฉะของเขาห่างจากของข้าแค่เส้นผมกัน รอบตัวเราสว่างด้วยแสงจันทร์เจิดจ้าจนชะล้างสีสันไปจากโลก แล้วเปลี่ยนทุกอย่างเป็นสีขาวดำ หยุดน้ำลอยค้างอยู่กลางอากาศ เส้นใยระยิบระยับนับล้านเชื่อมโยงทุกอย่างเข้าด้วยกัน

บางสิ่งลึกลงไปในตัวข้าบอกให้ดึงเส้นใยเหล่านั้น โลกรอบตัวเราแข็งค้าง จากนั้นก็เหมือนจิตของข้าออกจากร่าง แล้วลงไปในดิน ภาพมายาของร่างสีดำสูงลิ่วพุ่งขึ้นมาจากพื้น ลำตัวของพวกมันคดงอและกระตุก ควงตาแดงเหมือนเลือดจับจ้องพ่อ ปากที่มีเขี้ยวอ้ากว้างมากจนกินพื้นที่ตลอดความกว้างของใบหน้า และดูเหมือนศีรษะแยกเป็นสองส่วน

ดวงตาของพ่อเบิกกว้าง จากนั้นก็พลุ่งพล่านด้วยความตื่นตระหนกขณะมองปีศาจเหล่านั้นเดินอย่างสามชุกเข้าหา พ่อปล่อยข้า ข้าล้มลงไปบนพื้น แล้วคลานหนีจากเขาเร็วสุดชีวิต ร่างสีดำเหมือนวิญญาณนั้นยังคงบุกไปข้างหน้า ข้านั่งตัวงออยู่ท่ามกลางพวกมัน รู้สึกทั้งช่วยเหลือตัวเองไม่ได้และทรงพลังไปพร้อมกัน ได้แต่มองขณะพวกมันผ่านข้าไป

ข้าคืออาเคลิน่า อาวุธครู ปีศาจเหล่านั้นกระซิบบอกพ่อ ประสานเสียงพูดความคิดที่น่ากลัวที่สุดของข้าออกไปด้วยน้ำเสียงเกลียดชังล้นปรี่ นี่คือการเกลียดชังของข้า ข้าไม่ได้เป็นของใคร ในคืนนี้ข้าขอสาบานว่าจะผงาดเหนือทุกสิ่งที่ผ่านมาเคยสอนข้า ข้าจะกลายเป็นพลังที่โลกใบนี้ไม่เคยรู้จัก ข้าจะยิ่งใหญ่จนไม่มีใครกล้าทำร้ายข้าอีกเลย

พวกมันมารวมตัวใกล้พ่อมากขึ้นแล้วรอคอย เคี้ยว! ข้าอยากร้องออกไปแม้ในขณะที่ความลึกลับของโลกแปลกประหลาดไหลวนอยู่ในตัว เคี้ยวก่อน! หยุดนะ! แต่ปีศาจเหล่านั้นไม่สนใจข้า พ่อร้องลั่น ปัดป้องนิ้วมีอคมเหมือนกระดูกที่ยื่นออกมาอย่างร้อนรน จากนั้นพ่อก็หันหลังแล้ววิ่งโดยไม่มองทาง พ่อชนม้าของตัวเองแล้วล้มลงภายหลังลงไปบนโคลน ม้าร้องลั่น ตาขาวกลอกกลิ้ง มันยกขาหน้าอันทรงพลังขึ้นตะกุยอากาศอยู่ครู่หนึ่ง...

แล้วก็บิดตัวพุ่งลงมาส็อกพ่อ

เสียงร้องของพ่อขาดห้วงไปทันที ร่างชักกระตุก

ปีศาจเหล่านั้นหายวับไป ราวกับไม่เคยอยู่ตรงนั้นมาก่อน ทันใดนั้นฝนก็ตกหนักอีกครั้ง ฟาแลบผ่ากลางท้องฟ้า แล้วเสียงฟ้าร้องก็ทำให้กระดูกสันสะเทือน ม้าผละจากร่างที่สะบัดสะบอมของพ่อ เท้าเหยียบย่ำศพ จากนั้นมันก็สะบัดหัวแล้ววิ่งไปกลางสายฝน ความร้อนและความเย็นเยือกไหลเวียนอยู่ในเส้นเลือด กล้ามเนื้อของข้าเต้นตุบๆ ข้านอนจมโคลนอยู่ตรงนั้น ตัวสั่น ไม่อยากเชื่อสิ่งที่เห็น สายตาจ้องศพที่อยู่ห่างไปไม่กี่ฟุตด้วยความหวาดกลัว ลมหายใจเป็นห้วงสั้นๆ แล้วหนึ่งศีรษะก็สปรกร้อนจนทรมาน เลือดไหลลงมาจากใบหน้า ได้กลิ่นธาตุเหล็กเต็มจมูก

ข้าบอกไม่ได้ว่ามาจากบาดแผลของตัวเองหรือของพ่อกันแน่ ข้ารอคอยให้ร่างเงาคำนั้นปรากฏขึ้นอีกครั้งแล้วระบายความแค้นใส่ข้า แต่มันก็ไม่โผล่มา

"ข้าไม่ได้ตั้งใจ" ข้ากระซิบ ไม่แน่ใจว่าบอกใคร สายตาพุ่งขึ้นไปยังหน้าต่าง กลัวจะมีใครมองดูจากอาคารเหล่านี้ แต่ไม่เห็นใครเลย พายุกลบเสียงข้า ข้าลากตัวเองออกจากศพพ่อ *เรื่องนี้ผิดพลาดไปหมด*

แต่มันเป็นคำลวง ข้ารู้ดีแม่ในตอนนั้น เห็นไหมแล้วว่าข้าเหมือนพ่อขนาดไหน ข้าสนุกกับช่วงเวลานั้น "ข้าไม่ได้ตั้งใจ!" ข้าหวีร่องอีกครั้งพยายามกลบเสียงภายในตัว แต่ถ้อยคำกลับออกมาบางเบาไม่ปะติดปะต่อ "ข้าแค่อยากหนี...ข้าแค่อยาก...ไปให้พ้น...ข้าไม่ได้...ข้าไม่..."

ข้าไม่รู้ว่าจะอยู่ตรงนั้นนานแค่ไหน ทั้งหมดที่รู้คือในที่สุดข้าก็ตะเกียกตะกายลุกขึ้นยืน เก็บเครื่องเงินที่กระจัดกระจายด้วยนิ้วสั่นเทา มัดปากถุงอีกรอบ แล้วพาตัวเองขึ้นหลังม้าของข้า จากนั้นก็ข่มานจากไป ทิ้งฉาคนองเลือดที่ก่อไว้ หนีจากพ่อผู้ตายด้วยน้ำมือข้า ข้ารีบจากไปเร็วมากจนไม่ทันหยุดคิดอีกหนว่ามีใครมองเห็นข้าจากหน้าต่างหรือไม่

ข้าขี่ม้าไปหลายวัน ระหว่างทางก็ขายเครื่องเงินที่ขโมยมาให้เจ้าของที่พิกัดใจ ชาวไร่ผู้เห็นอกเห็นใจ คนอบขนมปังใจอ่อน จนในที่สุดข้าก็รวบรวมเหรียญทองทาเลนต์ได้ถุงเล็กๆ ที่น่าจะใช้ซื้อหาขนมปังเลี้ยงปากท้องจนถึงเมืองถัดไปได้ เป้าหมายของข้าคือเอสเทินเซีย เมืองหลวงที่เป็นเมืองท่าทางเหนือ เพชรยอดมงกุฎของเคเน็คตรา เมืองแห่งเรือหมื่นลำ มันใหญ่จนมี*มัลเพ็ค*ใต้อยู่มากมาย ข้าจะปลดปล่อยขึ้นเมื่ออยู่ที่นั่น ห่างไกลจากเรื่องทั้งหมด และจะไม่มีใครตามหาข้าเจอ

แต่วันที่ห้า ความอ่อนล้าก็เข้าครอบงำในที่สุด ข้าไม่ใช่ทหารไม่เคยขี่มานานๆ แบบนี้มาก่อน ข้าล้มพุนลงไปกับกองหน้าประจัญบานฟาร์มแห่งหนึ่งในสภาพเพื่อและป่วย

สตรีผู้หนึ่งมาพบเข้า นางสาวซูดยารสีน้ำตาลสะอาด ข้าจำได้ว่าประทับใจกับความงามแบบเอื้ออารีของนาง หัวใจจึงโอนเอนไปเพื่อใจนาง

ทันที ข้ายื่นมือสั่นเทาขึ้นไปหานางรากับอยากสัมผัสผิว

"ได้โปรด" ข้ากระซิบผ่านริมฝีปากที่แห้งแตก "ข้าต้องการที่พัก"

สตรีผู้นั้นเวทนาข้า นางประคองใบหน้าข้าไว้ในมือนุ่มเย็น พิจารณา
คำหั้นของข้าอยู่ครู่ใหญ่ ก่อนจะพยักหน้า "ไปกับข้าสิ เด็กน้อย" นางพูด
แล้วพาข้าไปยังห้องเก็บฟางในโรงนา ให้ข้าคว่ำจะนอนตรงไหนได้ หลัง
จากกินอาหารอันประกอบด้วยขนมปังกับเนยแข็งแล้ว ข้าก็กลับไปทันที
รู้สึกปลอดภัยเพราะมีที่พักพิง

ข้าตื่นตอนเช้าเมื่อมือหยาบกร้านถูกระชากจากกองฟาง

ข้าสะดุ้งตัวสั่น เมื่อมองขึ้นไปก็เห็นหน้าทหารจากหน่วยผู้พิทักษ์
นครสองคนจ้องมองลงมาที่ข้า เกราะและเสื้อยาวสีขาวของพวกเขาลับ
ด้วยสีทอง สีหน้าแข็งกระด้างเหมือนหิน ผู้รักษาสันติของราชา ข้าเข้าตา
จนจึงพยายามเรียกพลังที่เคยสัมผัสก่อนพ่อตาย แต่คราวนี้พลังนั้นไม่ไหล
เวียนในตัวข้า โลกไม่เปลี่ยนเป็นสีขาวดำ ไม่มีปีศาจดุร้ายขึ้นมาจากพื้น

มีเด็กสาวผู้หนึ่งยืนอยู่ข้างผู้พิทักษ์นคร ข้าจ้องนางอยู่นานกว่าจะ
ยอมเชื่อสิ่งที่เห็น ไวโอเล็ตต้า น้องสาวของข้า นางดูเหมือนร้องไห้มา มี
วงสีกัลไล้ใต้ตาทำให้ไม่งามสมบูรณ์เช่นเคย ทั้งยังมีรอยข้ำบนแก้มที่เริ่ม
เปลี่ยนเป็นสีซีขาวเลือกข้าหนองแล้วด้วย

"นี่คือพี่สาวของเจ้าใช่ไหม" หนึ่งในผู้พิทักษ์นครถามนาง

ไวโอเล็ตต้ามองพวกเขาเจี๊ยบๆ ไม่ยอมรับรู้คำถาม แต่นางไม่เคย
โกหกได้แนบเนียน สายตาบ่งบอกชัดเจน

ผู้พิทักษ์นครผลัดนางไปด้านข้างแล้วหันมาสนใจข้า "อาเคลีน่า
อามูเรอ" ผู้พิทักษ์นครอีกคนพูดคุยณะอุคข้าให้ลุกขึ้นยืนแล้วมัดมือข้าไว้
ด้านหลังอย่างแน่นหนา "ข้าขอจับเจ้าตามคำสั่งของราชา..."

"มันคืออุบัติเหตุ" ข้าท้วง "ฝน ม้า..."

ผู้พิทักษ์นครไม่สนใจข้า "ในข้อหาฆาตกรรมพ่อตัวเอง เซอร์มาร์-
ติโน อามูเรอ"

"ท่านบอกว่า หากข้ายืนยันความบริสุทธิ์ให้นาง ท่านจะปล่อยนาง

ไปงั้นละ" ไวโอเล็ตคำแฉดเสียงใส่พวกนั้น "ข้าขอรับรอง! นางเป็นผู้บริสุทธิ์!"

พวกนั้นชะงักไปครู่หนึ่งขณะที่น้องเกาะแขนข้า นางมองข้า น้ำตาลคลอเบา "ข้าขอโทษจริงๆ มิ อาคีเลียเน็ตต้า" นางกระซิบด้วยความปวดร้าว "ข้าขอโทษจริงๆ พวกเขาคตามหาเจ้า ข้าไม่เคยตั้งใจจะช่วยเหลือพวกเขา..."

แต่เจ้าก็ช่วย ข้าหันหน้าหนีจากนาง แต่มีอย่งคงเกาะแขนนางแน่น จนกระทั่งผู้พิทักษ์นครแยกเราจากกัน ข้าอยากบอกนางว่า ช่วยข้าที เจ้าต้องหาทางให้ได้นะ แต่กลับพูดไม่ออก ข้าคิดถึงแต่ตัวเอง บางที่ข้าอาจเห็นแก่ตัวเหมือนพ่อ

เหตุการณ์นั้นผ่านมามากหลายสัปดาห์แล้ว

ตอนนี้ข้ารู้แล้วว่าตัวเองมาลงเอยที่นี่ได้อย่างไร ถูกใส่ตรวนล่ามไว้กับผนังห้องขังใต้ดินเปียกชื้นที่ไม่มีหน้าต่างหรือแสงสว่าง ไม่มีการไต่สวน ไม่มีใครสักคนบนโลกใบนี้ ข้ารู้ถึงความสามารถของตัวเองเป็นครั้งแรก ด้วยเหตุนี้ และต้องเผชิญจุดจบโดยมีเลือดของพ่อเป็นอนมื่อ วิญญาณของเขายู่เป็นเพื่อนข้า ทุกครั้งที่ตื่นจากฝันร้ายเพราะพิษไข้ ก็จะได้เห็นเขายืนหัวเราะเยาะข้าอยู่ที่มุมห้องขัง เจ้าพยายามหนีจากข้า เขาพูด แต่ข้าเจอเจ้า เจ้าแพ้วและข้าชนะ ข้าบอกเขาว่าจิตใจที่เขาตายเสียได้ ข้าไล่เขาไป แต่เขายังอยู่

ตอนนี้มันไม่สำคัญแล้วละ พรุ่งนี้เช้าข้าก็จะตายแล้ว

เอ็นโซ่ วาเลนเซียโน่

นกพิราปมาถึงกลางคึกในคืนนั้น มันลงมาเกาะมือที่สวมถุงมือของเขา เขา หันหลังให้ระเบียงแล้วพามันเข้าไปข้างใน จากนั้นก็ปลดกระดาคษหนึ่งแผ่นจิวจากขานก ลูกคอบมันด้วยมือข้างหนึ่งที่สวมถุงมือเปื้อนเลือดเป็นจุๆ แล้วคลี่ข้อความออกอ่าน มันเขียนด้วยลายมือสวยงามอ่อนช้อย

ข้าเจอนางแล้ว รีบมาคาเลีย

ผู้ส่งสารที่ซื้อสตัคย์ของท่าน

สีหน้าของเขายังคงเรียบเฉย แต่มือพับกระดาคษหนึ่งแล้วซุกไว้ในปกอกแขนอย่างคล่องแคล่ว ดวงตาเหมือนเป็นเพียงความมืดกับเงาในยามราตรี

ได้เวลาลงมือแล้ว

พวกเขาคิดว่าจะขัดขวางข้าได้
แต่มันไม่สำคัญหรอกว่าประตูลั่นดาลไว้กี่อัน
เพราะยังมีประตูบานอื่นเสมอ

- จอมโจรผู้ขโมยดวงดาว
โดย ทริสตัน เซอร์สลิย์

อาเตลีน่า อามูเตรู

มีเสียงฝีเท้าในระเบียงทางเดินมืด เสียงนั้นหยุดหน้าห้องข้างของข้า
แล้วผู้พิทักษ์นครก็สอดซามข้าวต้มเข้ามาทางช่องใต้ประตู มันเลื่อนลงไป
อยู่ในแอ่งน้ำสีค่าที่มุมห้องข้าง น้ำสกปรกสาดใส่อาหาร ถ้าเราเรียกมันว่า
อาหารได้ละก็

"อาหารมือสุกท้ายของเจ้า" เขาประกาศจากหลังประตู ข้าฟังออก
ว่าเขาเริ่มเดินจากไปแล้วตอนที่พูด "กินเข้าเถอะ *มัน* เติบโตได้น้อย เราจะ
มารับตัวเจ้าภายในหนึ่งชั่วโมง"

เสียงฝีเท้าเบาลงเรื่อยๆ ก่อนจะหายไปเลย

เสียงแผ่วเรียกข้าจากห้องข้างถัดไป "นี่เจ้า" เสียงกระซิบนั้นทำให้
ข้าสั่นสะท้าน "*เจ้าน่ะ*" เมื่อข้าไม่ตอบ เขาก็ถามว่า "เป็นความจริง
หรือเปล่า พวกเขารู้ว่าเจ้าคือหนึ่งในพวกนั้น เจ้าคือยูวชนเหนือมนุษย์"

เงียบ

"ว่าไง" เขาถาม "ใช่ไหม"

ข้ายังคงเงียบ

เขาหัวเราะ นี่คือเสียงของนักโทษผู้โดนขังมานานมากจนสติเริ่ม
ไม่อยู่กับเนื้อกับตัว "ผู้พิทักษ์นครบอกว่าเจ้าเรียกพลังของปีศาจได้ *จริง*

หรือเปล่า เจ้าโค่นไขโลหิตเล่นงานไซ้ไหมเล่า" เสียงพูดของเขากลายเป็นเสียงฮัมเพลงพื้นบ้านที่ข้าไม่รู้จักสองสามท่อน "บางทีเจ้าอาจช่วยข้าออกไปจากที่นี่ได้ คิดว่าทำได้ไหมละ ช่วยข้าแหกคุกนะ" เสียงของเขาเปลี่ยนไปอีกครั้ง คราวนี้กลายเป็นเสียงหัวเราะ

ข้าพยายามเมินเขาอย่างเต็มที่ ยุวชนเหนือมนุษย์ ความคิดนี้พลิกผันเหลือเกิน จนข้านึกอยากหัวเราะตามเพื่อนนักโทษสติแตกผู้นี้ ถึงอย่างนั้นข้าก็ยังพยายามเรียกภพหลวงคาประหลาดที่เห็นในคืนนั้นอีกครั้ง แต่ก็ทำไม่สำเร็จอีกหน

หลายชั่วโมงผ่านไป แท้จริงข้าไม่รู้หรือว่ามันผ่านไปนานแค่ไหน ทั้งหมดที่รู้คือ ในที่สุดข้าก็ได้ยินเสียงฝีเท้าทหารหลายคนเดินลงบันไดเวียนหิน เสียงนั้นดังใกล้เข้ามาเรื่อยๆ จนในที่สุดก็มีเสียงกุกกักจากที่ประตูห้องข้างของข้า ตามด้วยเสียงลั่นเอี้ยค้อจากบานพับชั้นสนิม พวกเขามาถึงแล้ว

ผู้พิทักษ์นครสองคนเข้ามาในห้องข้างของข้า ใบหน้าซ่อนอยู่ในเงามืดได้สูด ข้าตะเกียกตะกายหนี แต่พวกเขาจับตัวข้าแล้วดึงให้ลุกขึ้นยืน จากนั้นก็ถอดกุญแจมือข้าแล้วทิ้งมันลงบนพื้น

ข้าคืบด้วยแรงน้อยนิดที่เหลืออยู่ ไม่ใช่เรื่องจริง นี่คือฝันร้าย มันไม่ใช่ฝันร้าย มันคือเรื่องจริง

พวกเขาลากข้าขึ้นบันได หนึ่งชั้น สองชั้น สามชั้น ข้าถูกขังไว้ลึกขนาดนั้น เมื่อถึงตรงนี้ก็เห็นภายในหอคอยของผู้พิทักษ์นครมากขึ้น พื้นเปลี่ยนจากหินเปียกชื้นฉ่ำราเป็นหินอ่อนขัดมัน ผนังประดับด้วยเสาหิน ผ้าทอแขวนผนัง และสัญลักษณ์ทรงกลมของผู้พิทักษ์นครเป็นรูปดวงอาทิตย์นรินทร์ คอนนี้ข้าได้ยินเสียงอื้ออึงจากข้างนอกแล้ว มีเสียงไววายเสียงตะโกนเป็นจังหวะ ข้ากลัวสุดขีด จึงรีบจิกเท้าลงกับพื้นสุดแรง ร่องเท้าที่ม้าที่หมดสภาพทำให้เกิดเสียงดังเอี้ยค้อมาเสียดสีกับพื้นอย่างไร้ผล

ผู้พิทักษ์นครกระซอกแซกแซกแซกเข้าแรงขึ้น ทำให้กะมาไปข้างหน้า "เดิน

ไปสิ นังหนู" หนึ่งในนั้นทวาดข้า ใบน้้าซ่อนอยู่ใต้ฮู้ด

จากนั้นเราก็ก้าวออกจากหอคอย โลกหายไปทันที กลายเป็นสีขาว แสบตา ข้าหรีตา เราต้องอยู่ในจัตุรัสตลาดกลางแน่ๆ เมื่อมองผ่านม่าน น้ำตาก็พอจะเห็นทะเลคน ล้วนออกมาดูข้าโดนประหาร ท้องฟ้าสวยงาม เป็นสีฟ้าอำราวดาญ เมฆขาวจนแสบตา ไกลออกไปมีเสาเหล็กค้ำตั้ง โคเค่นอยู่กลางเวทียักษ์พื้นสูง บนนั้นมีผู้พิทักษ์นครยืนเรียงแถวรออยู่ แม้มองจากตรงนี้ก็ยิ่งเห็นตราสัญลักษณ์ทรงกลมวาวับอยู่บนเกราะอก มือที่สวมถุงมือตะคามคาบ ข้าพยายามจิกเท้ามากขึ้น

เสียงโห่และเสียงตะโกนด้วยความโกรธดังมาจากฝูงชนเมื่อผู้พิทักษ์นครพาข้าเข้าไปใกล้เวทีประหารมากขึ้น บางคนขว้างปาผลไม้เน่าใส่ข้า บางคนพนด้อยคำคำทอและสบถใส่หน้าข้า พวกนี้สวมเสื้อเก่าโทรม รองเท้าขาดวิน และเสื้อคลุมสกปรก คนจนและยากไร้จำนวนมากออกมาดูข้าทุกขั้ทรมาณเพื่อให้ลืมชีวิตอันหิวโหยของตัวเองไปชั่วครู่ ข้ามองต่ำ โลกเป็นภาพพร่ามัว คิดอะไรไม่ออกเลย เสาตรงหน้าที่เคยดูห่างไกลเริ่มใกล้เข้ามาเรื่อยๆ

"ปีศาจ!" ใครบางคนตะโกนใส่ข้า

ข้าโดนปาหน้าด้วยบางสิ่งเล็กๆ และแข็ง คิดว่าเป็นก้อนหิน "นางเป็นสิ่งที่ชั่วชีวิตชั่วข้า!"

"ตัวน่าโซคร้าย!"

"สัตว์ประหลาด!"

"ตัวน่าชิง!"

ข้าหลับตาแน่นที่สุดเท่าที่ทำได้ แต่ในใจนั้นทุกคนในจัตุรัสแห่งนี้ ล้วนดูเหมือนพ่อ แดมเสียงพูดก็ยังเป็นเสียงพ่อด้วย ข้าเกลียดพวกเจ้าทุกคน ข้าจินตนาการว่ามือตัวเองบีบคอพวกเขาให้เจียบทีละคน ข้าต้องการความเจียบสงบ บางอย่างคั่นขึ้นในหัวข้า ข้าพยายามคว้ามั่นไว้ แต่พลังหายไปทันที ลมหายใจของข้าเริ่มหอบเป็นห้วงสั้นๆ

ข้าไม่รู้ว่าจะใช้เวลาานแค่ไหนกว่าจะถึงเวทีย แต่ก้สะดุ้งเมื่อไปถึง

ตอนนี้ข้าอ่อนแอมากจนขึ้นบันไดไม่ไหว ในที่สุดผู้พิทักษ์นครคนหนึ่งก็อุ้มข้าขึ้นพาดบ่าอย่างขอไปที เขาวางข้าลงบนเวที จากนั้นก็บังคับให้ข้าเดินไปยังเสาเหล็ก

เสานี้ทำจากเหล็กคำ หนากว่าแขนคนสิบสองเท่าได้ มีห่วงเชือกห้อยจากยอดเสา ใช้สำหรับรัดมือกับเท้าห้อยจากข้างเสา กองไม้ขอนตึ้นเสาจากสายตา ข้ามองทุกอย่างด้วยสายตาพร่ามัวเหมือนอยู่ในม่านควัน

พวกนั้นผลักข้าไปติดเสา เอาโซ่ล่ามข้อมือข้อเท้า แล้วเอาห่วงเชือกคล้องคอข้า บางคนในฝูงชนยังคงสบถคำข้า บางคนขว้างปาก้อนหิน ข้าเหลือบมองหลังคาที่ล้อมรอบจัตุรัสอย่างหวาดๆ โซ่เย็นแนบเนื้อ ข้าพยายามครั้งแล้วครั้งเล่าเพื่อเรียกบางอย่างมาช่วยชีวิตตัวเอง ตัวสั่นจนโซ่กระทบกันเสียงดัง

ขณะข้ามองผู้พิทักษ์นครคนอื่นๆ สายตาก็ไปหยุดอยู่ที่คนอายุน้อยสุด เขายืนอยู่ด้านหน้าตรรกกลางเวที ไหล่ผึ่งและกางเขด มือโพล่หลัง ข้าเห็นแค่โครงหน้าของเขาเท่านั้น

"มาสเตอร์เทเร็น ซานโคโร" ตอนนี้ผู้พิทักษ์นครหนึ่งกล่าวว่าแนะนำตัวเขาด้วยท่าที่เป็นทางการ "หัวหน้าผู้พิทักษ์นครแห่งเคเน็คตร้า"

มาสเตอร์เทเร็น ซานโคโรจันรี ข้ามองเขาอีกครั้ง หัวหน้าผู้พิทักษ์นครแห่งเคเน็คตร้ามาคู่ข้าตายังนี้

ตอนนี้เทเร็นเดินมาหาข้าด้วยฝีเท้านิ่งและมั่นใจ ข้าถอยหนีจากเขาจนกระทั่งแผ่นหลังแนบติดเสาเหล็ก โซ่กระทบกันเสียงดัง เขาก็มหันลงมาสบตาข้า ซुकยาวสีขาวปักไหมทองมากกว่าของคนอื่นที่ข้าเคยเห็นมาชัดเจนว่าเป็นชุดที่เข้ากับสถานะของเขา มีโซ่ทองหรัสะพายไขว้พาดไหล่ทั้งสองข้าง เขาอายุน้อยจนน่าประหลาดใจ ผมสีเหลืองอ่อนเหมือนรวงข้าวสาลีซึ่งถือว่าดีสำหรับชาวเคเน็คตร้า คัดเป็นทรงทันสมัยแบบที่ข้าไม่ค่อยได้เห็นในเคเน็คตร้าตอนใต้ ด้านข้างสั้น ด้านบนหนา มีปอยเล็กๆ พันด้วยโลหะสีทองยาวลงไปตามต้นคอ ใบหน้าเรียวและคมราวกับสลักจากหินอ่อน หล่อแบบเย็นชา ดวงตาสีฟ้าซีด เป็นสีฟ้าที่ซีดมาก ซิดจน

เกือบใสในแสงสว่าง บางอย่างเกี่ยวกับมันทำให้ข้าหนวยะเยือกลงไปตามสันหลัง มีความบ้าคลั่งในดวงตาคู่นี้ บางอย่างที่รุนแรงและป่าเถื่อน

เขาใช้มือข้างหนึ่งที่สวมถุงมือไว้อย่างประณีตบรรจงจับปอยผมเพื่อนเลื้อยออกจากหน้าข้า จากนั้นก็เชยคางข้า เขาพิจารณาแผลเป็นของข้า มุมปากยกขึ้นเป็นรอยยิ้มประหลาดที่เกือบแฝงความเหินใจ

"น่าเสียดาย" เขาว่า "เจ้าน่าจะเป็นสาวน้อยน่ารักแท้ๆ"

ข้าสะบัดคางให้หลุดจากมือเขา

"แถมยังเจ้าอารมณ์ด้วย" ถ้อยคำของเขาเรื่อความสงสาร "เจ้าไม่ต้องกลัวหรอก" จากนั้นก็พูดต่อเบาๆ ขณะที่โบหน้าอยู่ใกล้กัน "เจ้าจะได้ไปบาปในยมโลก"

เขาผละจากข้า หันหน้าเข้าหาฝูงชน แล้วยกแขนขึ้นเป็นสัญญาณให้เงียบ "จงอยู่ในความสงบ เพื่อนทั้งหลาย! ข้าแน่ใจว่าเราทุกคนล้วนตื่นเต้น" เมื่อเสียงเบาลงมากแล้ว เขาก็ยึดตัวตรงแล้วกระแอม ถ้อยคำคั่งกังวานไปทั่วจัตุรัส "พวกเจ้าบางคนอาจสังเกตเห็นอาชญากรรมที่เพิ่มขึ้นตามท้องถนนในช่วงที่ผ่านมา อาชญากรรมที่ก่อโดยคนหรือตัวประหลาดในร่างคนที่ให้ความรู้สึกเหนือ...มนุษย์ บางคนเรียกอาชญากรกลุ่มใหม่นี้ว่า 'ยูวชนเหนือมนุษย์' รวากับพวกนี้พิเศษและมีค่า ข้ามาที่นี่ในวันนี้เพื่อเตือนว่าพวกนี้อันตรายและเหมือนปีศาจ เป็นฆาตกรที่พร้อมจะฆ่าผู้เป็นที่รักของตัวเองด้วยซ้ำ โดยไม่สนใจกฎหมายและกฎเกณฑ์ใดๆ"

เทเร็นมองกลับมาที่ข้า จัตุรัสเงียบกริบไปแล้ว "ขอให้มั่นใจเถิดว่าเมื่อเราเจอตัวปีศาจเหล่านั้น เราจะพาพวกมันมาสอบสวน ความชั่วร้ายต้องถูกลงโทษ" เขากวาดตามองฝูงชน "หน่วยพิทักษ์นครอยู่ที่นั่นเพื่อปกป้องพวกเจ้า ขอให้นี่เป็นคำเตือนที่ส่งถึงทุกคน"

ข้าคืบสู้โซ้อย่างอ่อนแรง ขาสั่นอย่างหนัก อยากซ่อนตัวจากคนพวกนี้ ซ่อนความอัปยศณ์จากสายตาวงจรรู้หรือเห็นของพวกเขา ไวโอเล็ตคำอยู่ตรงไหนสักแห่งในกลุ่มนี้หรือเปล่า ข้ากวาดตามองหานาง จากนั้นก็เงยขึ้นมองฟ้า วันนี้ช่างงดงามนัก ท้องฟ้าเป็นสีฟ้าขนาดนี้ได้

อย่างไรกัน บางอย่างเป๊ยกๆ ไหลลงมาตามแก้ม ริมฝีปากสันระริก

เทพเจ้า โปรดมอบความเข้มแข็งให้ข้า ข้ากลัวเหลือเกิน

ตอนนี้เทเร็นรับคบไฟที่จุดแล้วจากหนึ่งในคนของเขา เขาหันมาหาข้า ภาพของไฟส่งความกลัวให้ไหลเวียนในเส้นเลือดของข้าเพิ่มขึ้น การคืบคลานของข้าเปลี่ยนเป็นบัคคั้ง ข้าเคยสลับคอนแพทย์ควักตาซ้ายออกด้วยไฟ ความเจ็บปวดจะเป็นแบบไหนกันนะหากโคนไฟเผาทั้งร่าง

เขาเอานิ้วแตะหน้าผากเป็นท่าอำลาแบบทางการ จากนั้นก็โยนคบไฟใส่กองไม้ที่เท้าข้า ประกายไฟพวยพุ่ง แล้วทันใดนั้นเชื้อเพลิงแห่งาก็ติดไฟ ผู้คนส่งเสียงสนับสนุนดังลั่น

ความโกรธพุ่งขึ้นมาในหัวข้า ผสมกับความกลัว ข้าจะไม่ยอมตายในวันนี้

ครั้งนี้ข้าลวงลึกลงไปในใจ แล้วในที่สุดก็เจอพลังประหลาดที่ค้นหาหัวใจเกาะเกี่ยวมันไว้อย่างสุดชีวิต

โลกหยุดหมุน

เปลวไฟแข็งแกร่ง เส้นทางของมันยังปรากฏให้เห็นเป็นแถบที่ไม่เคลื่อนไหว ค้างอยู่กลางอากาศเป็นสีขาวดำ เมฆบนฟ้าหยุดนิ่งไม่ลอยเลื่อน สายลมอ่อนที่พัดมาโคนผิวของข้าก็หายไป รอยยิ้มของเทเร็นวูบไหวขณะที่เขาหมุนตัวมามองข้า ผู้คนนิ่งไปด้วยความสับสน

จากนั้นบางอย่างในอกข้าก็ฉีกขาด โลกกลับมาเป็นเช่นเดิมอีกหน เปลวไฟลามเลียไม้ ท้องฟ้าสีฟ้าสดใสเหนือศีรษะกลายเป็นสีดำมืด

เมฆเปลี่ยนเป็นสีดำ ขอบของมันกลายเป็นรูปร่างประหลาดน่ากลัว แต่ดวงอาทิตย์ยังคงส่องแสงท่ามกลางสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้น เป็นแสงสว่างจ้าที่ดูหลอนคึกกับพื้นหลังสีดำสนิทเหมือนเทียนดิน ผู้คนหวีดร้องเมื่อราตรีมาเยือนทุกคน แล้วผู้พิทักษ์นครก็ชักดาบ ศีรษะแห่งมองบนฟ้าเหมือนพวกเราที่เหลือ

ข้าหายใจไม่ทัน ไม่รู้จะทำให้มันหยุดได้อย่างไร

บางอย่างเคลื่อนที่บนท้องฟ้าท่ามกลางความมืดและความแตกตื่น

แล้วทันใดนั้นเมฆสีดาก็บิดกระจายกลายเป็นสะเก็ดนับล้านที่เคลื่อนไหวได้ หมุนวนไปบนท้องฟ้า จากนั้นก็พุ่งต่ำลงมาเรื่อยๆ สู่ฝูงชน ฝูงแมลง บุกร พวกมันลงมาเล่นงานเราด้วยท่าที่ร้ายกาจไร้ความปราณี เสียงอื้ออึงของพวกมันกลบเสียงร้องของคน ผู้พิทักษ์นครเหวี่ยงดาบใส่พวกมันอย่างไร้ผล

เปลวไฟลามเลียเท้าข้า ความร้อนเผาข้า มันจะมาเล่นงานข้า มันจะกลืนกินข้า

ขณะที่ข้าพยายามหนีจากเปลวไฟ ก็สังเกตเห็นสิ่งแปลกประหลาดที่สุด พวกแมลงเข้ามาใกล้ แล้วทะลุตัวข้าไป รวากับพวกมันไม่มีอยู่จริง ข้ามองฉากตรงหน้า แมลงทะลุตัวผู้พิทักษ์นครด้วย ผู้คนด้านล่างก็เหมือนกัน

ทั้งหมดเป็นแค่ภาพลวงตา ข้าคิดได้ทันที เหมือนปีศาจเงาคำที่จูโจมพ่อ ไม่มีอะไรเป็นของจริง

ผู้พิทักษ์นครคนหนึ่งตะกายลุกขึ้นยืน ดวงตาแสบร้อนเพราะความเขี้ยาคาบมาทางข้า จากนั้นก็พุ่งเข้ามาหา ข้าค้นเจอพลังกำลังเฮือกสุดท้าย จึงออกแรงกระชากโซ่สุดชีวิต เลือคร้อนๆ ไหลลงมาตามข้อมือ ขณะข้าคืบร่น เขาก็เข้ามาใกล้ขึ้น โผล่มาจากกองแมลงและความมืด

ทันใดนั้น...

ลมพัดมาวูบหนึ่ง สีแซปไฟร์และสีเงิน ไฟที่เท้าข้าดับลงเหลือแค่ควันลอยเป็นสายโค้ง

บางอย่างวูบผ่านสายตาข้า ร่างหนึ่งปรากฏตัวระหว่างข้ากับผู้พิทักษ์นครที่บุกรเข้ามา ร่างนี้เคลื่อนที่อย่างสง่างามน่าเกรงขาม ข้าคิดว่า เป็นเด็กหนุ่ม ใครกันนะ เด็กหนุ่มผู้นี้ไม่ใช่ภาพลวงตา ข้าสัมผัสได้ถึงตัวตนของเขา ความหนักแน่นของร่างที่ท้องฟ้าสีดำกับพวกแมลงไม่มี เขาสวมชุดยาวสีน้ำเงินมีฮู้คที่เนื้อผ้าพลิ้วไหวเหมือนลมหมุนและหน้ากากเงินปิดบังใบหน้าทั้งหมด เขาคุกเข่าอยู่ตรงหน้าข้า เส้นสายของร่างกายเกร็งไปหมด สมาธิอยู่ที่ผู้พิทักษ์นครคนนั้น มีดเล่มยาววาววับอยู่ในมือที่สวม

ถุงมือทั้งสองข้าง

ผู้พิทักษ์นครไกลหยุดตรงหน้าเขา ความลึกลับผ่านดวงตา "หลบไป!" เขาขวาดผู้มาใหม่

เด็กหนุ่มสวมหน้ากากเอียงศีรษะไปข้างหนึ่ง "ช่างไร้มารยาทจริง" เขาแกล้งยั่ว เสียงนุ่มและทุ้มลึก ข้าได้ยินเขาแม้อยู่ท่ามกลางเสียงอึกทึกแบบนี้

ผู้พิทักษ์นครแทงบาปใส่เขา แต่เด็กหนุ่มหันกลับไปพ้นทางแล้ว แทงบาปมีดเล่มหนึ่ง มันพุ่งลงไปลึกในตัวผู้พิทักษ์นคร ดวงตาของชายผู้นั้นถลน เขาร้องเสียงแหลมเหมือนหมูใกล้ตาย ข้าอึ้งจนพูดไม่ออก บางอย่างในตัวปะทุด้วยความศรัทธาอย่างประหลาด

ผู้พิทักษ์นครคนอื่นๆ เห็นการต่อสู้แล้วรีบเข้ามาช่วยเพื่อนผู้ล้มลง พวกนั้นชักดาบเข้าหาเด็กหนุ่ม เขาแค่พยักหน้าให้ ท้าทายพวกนั้นให้เข้ามาใกล้ขึ้น เมื่อได้ระยะแล้วก็แทรกตัวไปมาระหว่างพวกนั้นเหมือนน้ำไหลเลาะโขดหิน ร่างกายของเขาเคลื่อนไหวรวดเร็ว คมมีดเป็นสีเงินวูบวาบในความมืด หนึ่งในผู้พิทักษ์นครเกือบหวิวดาบฟันตัวเขาขาดเป็นสองท่อน แต่เด็กหนุ่มตัดมือของชายผู้นั้นขาดเสียก่อน ทำให้ดาบตกลงไปบนพื้น เขาเตะดาบที่ตกขึ้นไปในอากาศด้วยการสะบัดรองทำบู๊ตข้างหนึ่ง จากนั้นก็รับมันไว้แล้วใช้มันชี้ไปยังผู้พิทักษ์นครที่เหลือ

เมื่อข้าตั้งใจมองมากขึ้น ก็สังเกตเห็นร่างสวมหน้ากากคนอื่นๆ ฝลุดๆ ใฝ่ๆ อยู่ท่ามกลางพวกทหาร ต่างก็สวมชุดยาวสีเข้มเหมือนเด็กหนุ่ม เขาไม่ได้มาที่นี่ตามลำพัง

"มัจจุราชนี่!" เทเร็นตะโกนพลางชี้ไปยังเด็กหนุ่มผู้ถือดาบ เขามุ่งหน้ามาทางเรา ดวงตาสีช็อคคู่งด้วยความยินดี "จับตัวเขาไว้!"

ชื่อนั้น ข้าเคยเห็นมันบนแผ่นไม้ที่แกะสลักชื่อยุวชนเหนือมนุษย์ มัจจุราช เขาคือหนึ่งในพวกนั้น

ผู้พิทักษ์นครรีบรุดขึ้นมาบนเวทีมากขึ้น เด็กหนุ่มชะงักมองพวกเขาอยู่ครู่หนึ่ง เลือดหยดจากคมดาบ จากนั้นเขาก็ยึดตัวตรง ยกแขนข้างหนึ่ง

ขึ้นสูงเหนือศีรษะ แล้ววาคมันลงมาเป็นแนวโค้งแหวกอากาศ

ไฟเป็นลำพวยพุ่งจากมือ ผ่ากลางเวที กำแพงเปลวไฟสูงลิ่วขึ้นไป ถึงท้องฟ้าสีดำ ขว้างกันพวกทหารจากเรา เสียงตะโกนด้วยความหวาดกลัว คังมาจากหลังม่านไฟ

เด็กหนุ่มเข้ามาใกล้ข้า ข้าจ้องมองหน้ากากเงินใ้ชู้ดด้วยความกลัว ไฟร้อนแรงด้านหลังส่องให้เห็นเค้าโครงหน้า ส่วนเดียวที่ไม่ได้ซ่อนอยู่หลัง หน้ากากคือดวงตา มันแท้จริงกระด้างและคำมิดเหมือนยามเที่ยงคืน แต่ ลูกโซนด้วยไฟ

เขาไม่พูดอะไรสักคำ ลูกเขาลงแทบเท้าข้า จากนั้นก็คว้าโซ่ที่ล่าม ข้อเท้าข้าไว้กับเสา โซ่ในมือเขาเปลี่ยนเป็นสีแดง จากนั้นก็ร่อนจนขาว มัน ละลายอย่างรวดเร็ว แล้วขาของข้าก็เป็นอิสระ เขาลุกขึ้นยืนแล้วทำแบบ เดียวกันกับห้วงรอบคอข้า ตามด้วยโซ่ที่ล่ามข้อมือข้าไว้

มีรอยไหม้สีค่านกำแพง ศพละลายจากข้างในออกมาข้างนอก

กุญแจมือที่ล่ามแขนไว้หัก ข้าทรุดลงไปทันที อ่อนแอจนยืนไม่ไหว แต่เด็กหนุ่มผู้นั้นรับตัวข้าไว้แล้วอุ้มข้าอย่างไม่ล่าบากเลย ข้าเกร็ง คาดว่า เขาจะเผาผิวข้า ตัวเขามีกลิ่นเหมือนควัน ความร้อนแผ่ออกมาจากทุก ตารางนิ้วบนร่างกาย ศีรษะของข้าอิงขอบอกเขาอย่างอ่อนล้า ข้าเหนื่อย จนสู้ไม่ไหว แต่ก็ยังพยายาม สภาพรอบตัวกลายเป็นมหาสมุทรแห่งความ มีด

เด็กหนุ่มยื่นหน้ามาใกล้ข้า "อยู่นิ่งๆ" เขากระซิบข้างหู "แล้วจับไว้ แน่นๆ"

"ข้าเหนื่อย" ข้าพบว่าตัวเองพิมพ์คำออกไป แต่คำพูดฟังไม่รู้เรื่อง แกมข้ายังเหนื่อยจนคิดอะไรไม่กระจ่าง ข้าคิดว่าเขากำลังจะพาข้าไปจาก ที่นี่ แต่ก็ไม่มีสมาธิพอ เมื่อความมืดคืบคลานลงมา สิ่งสุดท้ายที่จำได้คือ ตราสัญลักษณ์สีเงินบนปลอกแขนของเขา

สัญลักษณ์มีดสั้น

เมืองเอสกันเซีย
เคเน็ตตราตอนเหนือ
แดนทะเล

ตอนเหนือคือแดนนภาแห่งหิมะ
ตอนใต้คือแดนตะวันแห่งเปลวแดด
ตอนกลางคือแดนทะเลแห่งเกาะแก่ง
เหล่านี้คืออัญมณีแห่งความมั่งคั่ง
และการค้าในโลกแห่งความสดชื่น

- ประเทศแห่งนภา ตะวัน และทะเล
โดย เอเตียนน์แห่งอาเรียต้า

อาเตลีน่า อามูเตรุ

ข้าฝืนถึงไวโอเล็ตต้า ในฝันเป็นตอนปลายฤดูใบไม้ผลิ นางอายุ

แปดขวบ ส่วนข้าสิบขวบ เรายังไร้เคียงสาکنอยู่เลย

เราเล่นด้วยกันในสวนเล็กๆ หลังบ้าน บนผืนหญ้าสีเขียวที่ล้อมรอบ ด้วยกำแพงหินเก่าๆ ร้อนและประตูรั้วสีแดงสดคิกลอนสนิมจับ ข้ารักสวนแห่งนี้ มีแมงเถาว์ลย์ไต่กำแพง ออกดอกสีขาวเล็กจ้อยที่มีกลิ่นเหมือนสายฝนสดชื่น ดอกไม้อื่นขึ้นเป็นกออยู่ตามขอบกำแพง มีทั้งกุหลาบสีส้มสด คอรั่นฟลาวเวอร์ ยี่โถสีแดง แพงพวยสีอ่อน และลิลลี่สีขาว

ข้ากับไวโอเล็ตต้าชอบเล่นในคังคันเฟิร์นที่ขึ้นอยู่ตรงนั้นตรงนี้ ขลุ่ยอยู่ด้วยกันในเงาร่ม ตอนนั้นข้านั่งกระโปรงบานอยู่บนผืนหญ้าอย่างอดทน ขณะที่ไวโอเล็ตต้าถักมงกุฎดอกแพงพวยแซมผมให้ด้วยนิ้วบอบบางของนาง กลิ่นดอกไม้หอมฉุนอบอวลในความคิ ข้าหลับตา นึกภาพมงกุฎของจริงที่ทำจากทองคำ เงิน และทับทิม นิ้วของไวโอเล็ตต้าทำให้ข้าจ๊กจี้ จึงถองนางเบาๆ ที่สีข้างพลาถลันยัม นางหัวเราะคิก ครู่ต่อมาก็รู้สึกว่ารุมฝีปากเล็กๆ ของนางมาแตะแก้มข้าอย่างหยอกล้อ ข้าเอนตัวพิงนาง รู้สึกเป็นสุขจนเกียจคร้าน ปากก็อ้มเพลงกล่อมเด็กที่แม่ชอบ ไวโอเล็ตต้าตั้งใจฟังราวกับข้าเป็นสตรีเจ้าของบทเพลงที่นางแทบไม่รู้จัก ความทรงจำคือหนึ่ง

ในไม่ก็อย่างที่ว่ามีมากกว่าน้องสาว

"แม่เคยบอกว่า แฟร์อาศัยอยู่ใจกลางคอกกลิลลี่สีขาว" ข้าบอกขณะนางถักผมข้าต่อ มันคือนิทานพื้นบ้านเก่าแก่ของเคเน็คตร้า "เมื่อฝนตกลงมาเต็มใจกลางคอกไม้ เจ้าก็จะเห็นพวกแฟร์อาบน้ำในนั้น"

ใบหน้าของไวโอเล็ตต้าเบิกบานขึ้นมา ทำให้เครื่องหน้าละเอียคอ่อนดูกระจ่าง "จะเห็นจริงๆ เหรอ" นางถาม

ข้ายิ้มที่นางตั้งใจฟังทุกคำที่ข้าพูด "แน่นอน" ข้าตอบ ใจอยากเชื่อเช่นนั้น "ข้าเคยเห็นมาแล้ว"

บางอย่างดึงดูดความสนใจของน้อง นางคาโตเมื่อเห็นสิ่งมีชีวิตหนึ่งเคลื่อนไหวอยู่ใต้ร่มใบเฟิร์น ผีเสื้อนั่นเอง มันบินไประหว่างหญ้าไค้คันเฟิร์น เมื่อข้าตั้งใจมองมากขึ้น ก็สังเกตเห็นว่าปีกสีเทอร์คอยส์ราวกับข้างหนึ่งฉีกขาดไปจากตัวมัน

ไวโอเล็ตต้าวางด้วยความสงสัย นางรีบไปหาเจ้าสัตว์ที่ตุลุกตุเลแล้วประคองมันไว้ในฝ่ามือ นางส่งเสียงเบาๆ ปลอบโยน "เจ้าตัวน้อยน่าสงสาร" ปีกข้างที่เหลืออยู่ของผีเสื้อกระพืออย่างอ่อนแรงในมือนาง ขณะนั้นเองฝุ่นสีทองระยิบระยับกลุ่มเล็กๆ ก็พุ่งขึ้นไปในอากาศ ขอบหยักของปีกที่ขาดดูเหมือนรอยฟัน รวากับบางอย่างพยายามจะกินมัน ไวโอเล็ตต้าหันมามองข้าด้วยดวงตาสีเข้มเบิกกว้าง "พี่ว่าข้าจะช่วยมันได้ไหม"

ข้าชักไหล่ "มันจะตาย" ข้าพูดอย่างอ่อนโยน

ไวโอเล็ตต้าประคองผีเสื้อไว้ใกล้ตัว "พี่ไม่รู้ลึกหน่อย" นางประกาศ "ข้าแค่บอกความจริง"

"ทำไมพี่ไม่ช่วยมันล่ะ"

"เพราะมันเกินจะช่วยได้แล้วนะสิ"

นางส่ายหน้า มองข้าอย่างเศร้าๆ รวากับข้าทำให้นางผิดหวัง

ข้ารู้สึกรำคาญขึ้นมา "แล้วเจ้ามาขอความเห็นของข้าทำไมล่ะ ในเมื่อเจ้าได้ตัดสินใจไปแล้ว" เสียงของข้าเปลี่ยนเป็นเย็นชา "ไวโอเล็ตต้า

อีกไม่นานเจ้าจะได้รู้ว่าเรื่องต่างๆ ไม่ได้ลงเอยด้วยดีสำหรับทุกคนหรอกนะ พวกเราบางคนแตกสลายไปแล้ว และเจ้าไม่มีทางช่วยอะไรได้หรอก" ข้าเหือบตามองสัตว์ที่น่าสงสารตะเกียกตะกายอยู่ในมือนาง ภาพปีกที่ขาดของมัน ร่างกายที่พิการผิวดำส่น ส่งกระแสความโกรธเข้ามาในตัวข้า ข้าปักมันจากมือนางจนหล่นลงไปนอนคว่ำอยู่บนหญ้า ขาตะกุกยาอากาศ

ข้านึกเสียใจขึ้นมาทันที ข้าทำแบบนี้ทำไม

ไวโอเล็ตคำร้องให้ ก่อนข้าจะได้ขอโทษ นางก็รวบกระโปรงแล้วกระโดดลุกขึ้นยืน ทั้งคอกแพงพวยให้หล่นกระจายบนหญ้า นางหมุนตัวไป แล้วก็เจอพยยืนอยู่ด้านหลัง กลิ่นไวน์ลอยอยู่รอบตัวเขาเหมือนควันล่องหน ไวโอเล็ตคำรีบปากน้ำตาทั้งขณะพ่อย่อตัวลงมาสบตานาง เขาขมวดคิ้ว "ไวโอเล็ตคำผู้นำรักของพ่อ" เขาพูดพลางแตะแก้มนาง "ร้องให้ทำไม"

"ไม่มีอะไร" นางกระซิบ "เราแค่พยายามจะช่วยผีเสื้อตัวหนึ่ง"

ดวงตาของพ่อมองเจ้าสัตว์ที่กำลังจะตายบนหญ้า "ทั้งสองคนเลยรี" พ่อพูดกับไวโอเล็ตคำพลางเลิกคิ้ว "ข้าไม่คิดว่าพี่สาวของเจ้าอยากทำแบบนั้นนะ"

"นางกำลังสอนวิธีดูแลมัน" ไวโอเล็ตคำยืนยัน แต่ก็สายเกินไปแล้ว สายตาของพ่อมองมาทางข้า

ความกลัวจู่โจมข้า ข้าตั้งท่าจะหนีไปเพราะรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ตอนใช้โลहितผ่านไปใหม่ๆ และมีคนตายไปหนึ่งในสามของประชากรทั้งหมด เหลือเด็ก ๆ ที่มีแผลเป็นและพิการพิการไว้ทุกหนทุกแห่ง ผู้คนเคยส่งสารเรา เด็กผู้นำสงสาร จากนั้นพ่อแม่ของมัลเพ็คได้สองสามคนก็เสียชีวิตในอุบัติเหตุที่น่ากลัว วิหารบอกว่าเป็นการกระทำของปีศาจและสาปส่งเราอย่าเข้าใกล้พวกกลายพันธุ์ พวกนั้นคือตัวกาลกิณี ดังนั้นความสงสารจึงกลายเป็นความกลัวอย่างรวดเร็ว ความกลัวผสมกับรูปลักษณ์ที่น่าตกใจของพวกเรากลายเป็นความเกลียดชัง จากนั้นก็มีข่าวลือแพร่สะพัดว่าหากมัลเพ็คได้มีพลังพิเศษ ก็จะเปิดเผยออกมาเมื่อถูกช่วย

เรื่องนี้ทำให้พ่อสนใจขึ้นมา ถ้าข้ามีพลังอำนาจ อย่างน้อยก็อาจมีค่าขึ้นมาบ้าง พ่ออาจขายข้าให้คณะละครสัตว์ของพวกเขาตัวประหลาด จับข้าไปส่งผู้พิทักษ์นครแลกเงินรางวัล ใช้พลังของข้าเพื่อประโยชน์ของเขาอะไรก็ได้ ดังนั้นเขาจึงพยายามมาหลายเดือนแล้วที่จะปลุกพลังในตัวข้า

เขากวักมือเรียกข้าไปหา เมื่อข้าทำตามแล้ว เขาก็ยื่นมือมาทางข้า จับคางข้าไว้ในฝ่ามือเย็นๆ ช่วงเวลาเงียบเชียบยาวนานผ่านไประหว่างเรา ข้าขอโทษที่ทำให้ไวโอเล็ตค้าไม่สบายใจ ข้าอยากบอก แต่ความกลัวกลบมันไว้ ทำให้ข้าเงียบและรู้สึกชา ข้าจินตนาการตัวเองหายไปหลังม่านสีเข้ม หายไปอยู่ตรงไหนสักแห่งที่พอมองไม่เห็น น้องสาวซ่อนอยู่หลังพอดวงตาของนางเบิกกว้าง นางมองกลับไปกลับมาระหว่างเราด้วยท่าทางอึดอัดขึ้นเรื่อยๆ

สายตาของพ่อย้ายไปตรงที่ผีเสื้อยังคงตะเกียกตะกายอยู่บนหญ้า "เอาเลยสิ" พ่อพูดพลางพยักหน้าไปทางนั้น "ปีคัปบูลี่เลย"

ข้าลังเล

เสียงของพ่อคะยั้นคะยอ "เอาเลย มันคือสิ่งที่เจ้าอยากทำให้ไหมล่ะ" เขาจับคางข้าแน่นจนเจ็บ "หยาบผีเสื้อนั่นขึ้นมา"

ข้าตัวสั่นขณะทำตามคำสั่ง ใช้สองนิ้วบีบปีกเดี่ยวของผีเสื้อแล้วยกขึ้นมา ผงระยิบระยับเป็นผิว ขาของมันเป็นตะกุกตะกาย ยังคงฮึดสู้ พ่อยิ้ม น้ำตาลลอลตาไวโอเล็ตค้า นางไม่ได้ตั้งใจให้เป็นแบบนี้ นางไม่เคยตั้งใจอะไรสักอย่าง

"ดี" พ่อพูด "ฉีกปีกนั้นออกไป"

"อย่าจ๊ะ พ่อจ๋า" ไวโอเล็ตค้าท้วง นางกอดเขาไว้ พยายามให้เขาเปลี่ยนใจ แต่เขาไม่สนใจนาง

ข้าพยายามไม่ร้องไห้ "ข้าไม่อยากทำ" ข้ากระซิบ แต่คำพูดแผ่วหายไปเมื่อเห็นสายตาพ่อ ข้าจับปีกผีเสื้อไว้ระหว่างนิ้ว จากนั้นก็ฉีกมันออกจากร่าง หัวใจของข้าฉีกขาดไปด้วย มันเปลือยเปล่า ร่างน่าสงสารคลานอยู่ในมือข้า บางอย่างเกี่ยวกับมันกระตุ้นความรำคาญในตัวข้า

"ฆ่ามัน!"

ข้าเหมือนตกอยู่ในภวังค์ตอนขยี้ร่างนั้นด้วยนิ้วโป้ง ซากของมันบิด ซ้ำๆ อยู่บนผิวข้า ก่อนจะนิ่งไปในที่สุด

ไวโอเล็ตคำร้องให้

"ดีมาก อาเคลีนา ข้าชอบเมื่อเจ้ายอมรับตัวตนที่แท้จริง" เขาจับ มือข้างหนึ่งของข้าไว้ "สนุกไหม"

ข้าตั้งท่าจะส่ายหน้า แต่ตาของพ่อทำให้ตัวแข็ง เขาต้องการ บางอย่างจากข้าที่ข้าไม่รู้จะให้ได้อย่างไร ข้าเปลี่ยนจากส่ายหน้าเป็น พยักหน้า *ใช่ ข้าสนุก ข้าชอบ ข้าจะพูดทุกอย่างที่ทำให้ท่านมีความสุข แค่ อย่างทำร้ายข้าก็พอ*

ไม่มีอะไรเกิดขึ้น แล้วพ่อก็ขมวดคิ้วหนักขึ้น "ต้องมีบางอย่าง มากกว่านี้ในตัวเจ้าสิ อาเคลีนา" เขาจับนิ้วนางของข้าไว้ แล้วเอามือข้าง หนึ่งลูบมัน ลมหายใจของข้าถี่เร็วขึ้น "บอกข้าที่ว่าอย่างน้อยข้าก็มีลูกสาว มัลเพ็คไค้ที่มีประโยชน์อยู่บ้าง"

ข้าสับสน ไม่รู้จะตอบอย่างไร "ข้าขอโทษ" ข้าพุดออกไปในที่สุด "ข้าไม่ได้ตั้งใจทำให้นางไม่สบายใจ ข้าแค่..."

"ไม่ ไม่ เจ้าห้ามตัวเองไม่ได้หรอก" เขาเหลือบมองข้ามไหล่ไปยัง น้องสาวข้า "ไวโอเล็ตคำ" เขาพุดเสียงอ่อนโยน พลังพยักหน้าเรียกนาง เข้ามาใกล้ นางขยับมาข้างหน้า "มานี่สิ มาดูว่าพี่สาวของเจ้ามีค่าอะไร บ้างหรือไม่" *คูชีวานางมีพลังอะไรบ้างหรือไม่*

"ไม่จ๊ะพ่อ อย่าทำเลยนะ ได้โปรด..." ไวโอเล็ตคำขอร้อง จากนั้น ก็กระตุกแขนพ่อ "นางไม่ได้ทำอะไรผิด เราแค่เล่นกัน" หัวใจของข้าเต้น เร็วขึ้นจนเป็นจังหวะถี่รัว เราสบตากันอย่างตื่นตระหนก *ช่วยข้าที ไวโอ- เล็ตคำ!*

พ่อสะบัดนางออกไป จากนั้นก็หันกลับมาสนใจข้าและจับนิ้วนาง ของข้าแน่นขึ้น "เจ้าไร้ค่าเหมือนผีเสื้อนั่นนั่นสิ อาเคลีนา"

ข้าส่ายหน้าอย่างลนลาน *ไม่! ได้โปรด ให้โอกาสข้า*

"ถ้าอย่างนั้นก็แสดงออกมาสิ แสดงให้ข้าเห็นว่าเจ้าทำอะไรได้บ้าง"
จากนั้นเขาก็หักข้อนิ้วข้า

ข้าสะอึกตื่น เสียงหวีเครื่องเย็บบันไดอยู่ที่ปลายลิ้น นิ้วกดเค้น

คุบๆ รวากับเพ็ญโคนหักเมื่อครู่ก่อน ไม่ใช่เมื่อหกปีก่อน ข้าจับมันตาม
สัญชาตญาณ พยายามยัดมันให้ตรงเช่นเคย กลืนสาคามีคัป่วนในท้อง
มันคือความอัปมงคลอันคุ้นเคยซึ่งพ่อพยายามฟุ่บฟัก

จากนั้นข้าก็หรีดาสู่แสง ข้าอยู่ไหนกัน แสงอาทิตย์ส่องเฉียงจาก
หน้าต่างโค้งเข้ามาในห้องนอนที่ข้าไม่คุ้น ทำให้พื้นที่นี้เต็มไปด้วยแสง
สีครีม ม่านบางกระพือไหวในสายลมอ่อน บนโต๊ะโกลัๆ มีหนังสือวางอยู่
ข้างปากกาขนนกกับขวดหมึก จานใส่คอกมะลิตั้งอยู่บนโต๊ะเครื่องแป้ง
และขอบระเบียง กลิ่นหอมของมันอาจเป็นสาเหตุให้ข้าฝันถึงตอนที่อยู่กับ
น้องในสวนที่บ้าน ข้าขยับตัวอย่างลังเล จากนั้นก็รู้ว่านอนอยู่บนเตียงซึ่ง
เต็มไปด้วยผ้าห่มและหมอนปักทองโต ข้ากะพริบตา สับสนอยู่ครู่หนึ่ง

บางทีข้าอาจตายไปแล้ว แต่ห้องนี้ดูไม่เหมือนฝันน้ำของยมโลก
เกิดอะไรขึ้นตอนข้าโดนเผา จำได้ว่าผู้พิทักษ์นครยืนเรียงกันอยู่บนเวที
แล้วมือของข้าก็ผืนสู้กับบุญแจ่มือเหล็ก ข้าก้มลงมองมือตัวเอง มีผ้าพัน
แผลสีขาวพันข้อมือไว้ทั้งสองข้าง พอลองขยับดูก็รู้สึกถึงแผลลลอกแสบ
ร้อนอยู่ข้างใน เสื้อผ้าขาดสกปรกหายไปแล้ว แทนที่ด้วยชุดยาวผ้าไหม
สีฟ้าขาว ใครทำความสะอาดร่างกายและเปลี่ยนเสื้อผ้าให้ข้านะ ข้าตะ
ศีระ จากนั้นก็นึกหน้า ใครบางคนยังพันผ้าไว้รอบศีรษะข้าอย่างแน่นหนา
ตรงที่พ่อจิกผมข้าพอดี เมื่อลองเอามือสางผมก็รู้สึกว่ามีคนล้างสิ่งสกปรก
ออกไปแล้ว ข้าขมวดคิ้ว พยายามนึกอีกครั้ง

เทเร็น หัวหน้าผู้พิทักษ์นคร วันฟ้าใสงดงาม มีเสาเหล็ก ทหาร และ
คอปโพลูซอน พวกเขาโยนคบไฟใส่กองไม้แทบเท้าข้า

จากนั้นข้าก็เปลี่ยนห้องฟ้าเป็นสีดำ ข้าคาโตเมื่อความทรงจำ
หลังไหลกลับมา

เสียงเคาะประตูห้องทำเอาสะดุ้ง "เข้ามาได้" ข้าร้องบอก ตกใจ
กับเสียงตัวเอง รู้สึกพิลึกเมื่อออกคำสั่งในห้องนอนที่ไม่ใช่ของตัวเอง ข้า
ปิดปอยผมมาปิดใบหน้าซีกซ้ายเพื่อซ่อนแผลเป็น

ประตูเปิด สาวใ้ยอายน้อยมองเข้ามา เมื่อนางเห็นข้าก็หน้าบาน
แล้วรีบเข้ามาในห้อง ในมือถือถาดใส่อาหารและแก้วคอร์เดียลรสชา
ขนมปังกุหลาบแบบกรอบนอกนุ่มในยังมีไอน้ำอุ่นๆ ลอยออกมาอยู่เลย
สตูชันเต็มไปด้วยชิ้นเนื้อและมันฝรั่งสีทอง ผลไม้แช่แข็ง ทาร์ตราสปี-
เบอร์รี่กับไข่ช็อคโกแลต กลิ่นอบอวลของเนยและเครื่องเทศทำให้ข้าหัวหมุน ข้า
ไม่ได้กินอาหารจริงจึงมาหลายสัปดาห์แล้ว ข้าคงมองเห็นพืชศคอย่างทิ้ง
เพราะนางยืมให้

"หนึ่งในพ่อค้าของเราหาซื้อผลไม้คุณภาพดีที่สุดในหุบเขาทองคำ
มาขายให้เรา" นางอธิบาย จากนั้นก็วางถาดลงบนโต๊ะเครื่องแป้งข้างเตียง
แล้วตรวจดูผ้าพันแผลของข้า ข้ามองเสื้อยาวของนางอย่างชื่นชมสมกับ
เป็นลูกสาวพ่อค้า มันทำจากผ้าซาตินระยิบระยับเย็บชายด้วยไหมทอง หู
มากสำหรับคนใช้ นี่ไม่ใช่ผ้าเนื้อหยาบแบบที่ซื้อได้ด้วยเหรียญทองแดงรุ่น
กำมือหนึ่งหรือกนะ แต่วัตถุคตินี้มีค่าคู่ควรกับเหรียญทองทาเลนต์ เป็น
สินค้านำเข้าโดยตรงจากแดนตะวันออก

"ข้าจะส่งข่าวไปแจ้งว่าท่านตื่นแล้ว" นางพูดยกตะเกียงผ้าพันแผลบน
ศีรษะข้าอย่างระมัดระวัง "ท่านดูดีขึ้นมากหลังจากพักผ่อนได้สองสามวัน"

ทุกอย่างที่นางพูดทำให้ข้าง "ส่งข่าวไปแจ้งใคร ข้าหลับไปนาน
แค่ไหน"

คนใช้หน้าแดง เมื่อนางเอามือแตะหน้า ข้าก็สังเกตเห็นเล็บของนาง
คูติไรท์ที่คิ้ว ผิวได้รับการบำรุงและเป็นมันวาวจากน้ำมันหอม นี่คือที่ไหนกัน
ข้าไม่มีทางอยู่ในบ้านคนธรรมดาแน่หากคนใช้ยังคุตขนาดนี้ "ข้าขออภัย
นายหญิงอาหมุเทร" นางตอบ แสดงว่านางรู้ชื่อข้าด้วย "ข้าไม่แน่ใจว่าได้

รับอนุญาตให้บอกท่านมากแค่ไหน ท่านปลอดภัย เรื่องนี้มันใจได้ แล้วเขาน่าจะมาที่นี่ในไม่ช้าเพื่ออธิบายทุกอย่างให้ท่านฟัง" นางชะงักแล้วเอื้อมไปยังถาด "กินอะไรสักหน่อยเถิด นายหญิงน้อย ท่านต้องหิวมากแน่ๆ"

ข้าหิวแต่ลังเลที่จะกินอาหารของนาง นางดูเหมือนช่วยเยียวยาอาการบาดเจ็บให้ข้า แต่นั่นไม่ได้อธิบายว่านางทำแบบนี้ไปเพื่ออะไร ข้านึกย้อนไปถึงหญิงผู้รับข้าไว้ในคืนนั้น เรื่องที่ข้าหลงคิดว่านางจะช่วยข้า แล้วนางกลับไปตามผู้พิทักษ์นครมาจับตัวข้า อาจมียาพิษในอาหารนี่ก็ได้ "ข้าไม่หิว" ข้าโกหกพร้อมกับยิ้มอย่างสุภาพ "ข้าแน่ใจว่าอีกไม่นานคงพอกินไหว"

นางยิ้มตอบ ข้าคิดว่าเห็นวีแววความสงสารหลังรอยยิ้มนั้น "ท่านไม่จำเป็นต้องสร้างทำหอรอก" นางตอบพลางแตะมือข้าเบาๆ "ข้าจะวางถาดไว้ที่นี่ ให้ท่านกินเมื่อพร้อม"

นางชะงักเมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าเดินมาตามโถง "นั่นต้องเป็นเขา เขาต้องรู้แล้วแน่ๆ" นางพุด ปลอมมือข้าแล้วโค้งเร็วๆ ให้หนึ่งครั้ง จากนั้นก็รีบไปยังประตู แต่ก่อนนางจะออกไป เด็กหนุ่มผู้หนึ่งก็ก้าวเข้ามา

บางอย่างเกี่ยวกับเขาคุ้นตา ครู่ต่อมาข้าก็จำดวงตาของเขาได้ คำมีดเหมือนยามเที่ยงคืนและขนตาหนา นี่คือนักลึกลับผู้ช่วยชีวิตข้าไว้ ตอนนี้เขาไม่ได้สวมหน้ากากเงินและชุดยาวมีฮู้ดแล้ว แต่สวมชุดผ้าลินินเนื้อดีกับเสื้อเข้ารูปผ้ากำมะหยี่สีดำขลิบทอง เสื้อผ้านี้หรูหราพอจะเป็นของชนชั้นสูงผู้มั่งคั่งที่สุดได้ด้วยซ้ำ เขาตัวสูง มีผิวสีน้ำตาลอบอุ่นแบบชาวเคเน็คคร้าคอนเหนือ โหนกแก้มสูง หน้าเรียวและงดงาม แต่ผมของเขาดึงดูดความสนใจของข้ามากที่สุด มันดูแดงเข้มในแสงสว่าง เข้มมากจนเกือบดำ เป็นสีแบบที่ข้าไม่เคยเห็นมาก่อน เขามัดมันไว้เป็นหางม้าสั้นๆ หลวมๆ ที่ต้นคอ สีแบบนี้ไม่ใช่สีธรรมชาติอย่างแน่นอน

เขามีคำนิ เหมือนข้า

สาวใช้ถอนสายบัวทำให้เขา แล้วพิมพ์บางอย่างที่ข้าฟังไม่ถนัด

ใบหน้าของนางแดงกำ โทนเสียงที่ใช้ตอนนี้แตกต่างจากตอนที่พูดกับข้าอย่างชัดเจน ก่อนหน้านั้นนางดูอ่อนคลาย ตอนนี้กลับพูดด้วยเสียงนอนน้อมและวิตกกังวล

เด็กหนุ่มพยักหน้าตอบหนึ่งครั้ง สาวใช้ไม่รอให้เขาไล่เป็นหนที่สอง นางถอนสายบัวอีกครั้ง แล้วรีบออกไปยังระเบียงทางเดินทันที ข้ารู้สึกอึดอัดใจมากขึ้น อย่างไรก็ตามข้าก็เคยเห็นเขาสู้กับกองกำลังผู้พิทักษ์นครทั้งกองมาแล้ว ด้วยท่าทางไม่เหนื่อยยากอะไรเลย ทั้งที่พวกนั้นเป็นชายฉกรรจ์ผู้ฝึกศิลปะการรบมาแล้วแท้ๆ

เขาเดินไปรอบห้องด้วยท่วงทำสง่าผ่าเผยแบบที่ข้าจำได้ เมื่อเขาเห็นข้าพยายามขยับตัวนั่งในท่าที่เรียบร้อยขึ้น เขาก็โบกมือข้างหนึ่งอย่างเรียบง่าย แหวนทองวงหนึ่งงูบวบบอยู่บนนิ้ว "เชิญ" เขาพูดพลางเหลือบมองข้าจากหางตา "ทำตัวตามสบาย" ตอนนี้ข้าจำเสียงของเขาได้ ด้วย นุ่ม ทุ้ม และเจือโลก เหมือนผืนผ้ากำมะหยี่ที่ซ่อนความลับเอาไว้ เขานั่งลงบนเก้าอี้หุ้มเบาะข้างเตียง จากนั้นก็เอนหลังแล้วยืดตัวเต็มที่ มือข้างหนึ่งเท้ากางไว้ มืออีกข้างยังคงแตะค้ำมิดสันที่เอว แม้อยู่ในร่ม เขาก็ยังสวมถุงมือเนื้อบางคู่หนึ่ง เมื่อข้ามองใกล้ขึ้น ก็สังเกตเห็นหยดเลือดเล็กๆ บนถุงมือ ข้ารู้สึกเสียวสันหลังวูบ เขาไม่ยิ้ม

"เจ้าเป็นลูกครึ่งทามูร่า" เขาพูดหลังจากเงยไปครู่หนึ่ง

ข้ากะพริบตา "อะไรนะ"

"อามูเครูเป็นชื่อตระกูลของทามูร่า ไม่ใช่เคนเน็คตรา"

เหตุใดเด็กหนุ่มผู้นี้ถึงรู้เรื่องแคนตะวันตกมากมายนัก อามูเครูไม่ใช่นามสกุลที่พบได้ทั่วไปในทามูร่า "มีผู้อพยพชาวทามูร่าหลายคนในเคนเน็คตราตอนใต้" ข้าตอบออกไปในที่สุด

"ถ้าอย่างนั้นเจ้าก็ต้องมีชื่อเล่นแบบทามูร่าสินะ" เขาพูดด้วยน้ำเสียงสบายๆ เหมือนคุยเรื่องสัตเพเหระ มันฟังแปลกหูสำหรับข้าหลังจากสิ่งที่เกิดขึ้น

"แม่เคยเรียกข้าว่า คามิ กั๋วเกม" ข้าตอบ "ข้าเป็น 'หมาป่าน้อย'

ของนาง"

เขาเอียงคอเล็กน้อย "เลือกซื้อได้น่าสนใจ"

คำถามของเขาพาความทรงจำเก่าเรื่องแม่ให้ย้อนกลับมา หลายเดือนก่อนไข้โลหิตระบาค แม่พูดว่า *เจ้ามีไฟของพ่อในตัว คามิ กัวร์แกม* นางพูดพลางประคองกางข่าไว้ในมืออุ่น นางยิ้มให้ข้า แล้วสีหน้าที่มักอ่อนโยนก็แข็งกระด้างขึ้นมา จากนั้นนางก็ก้มลงจูบหน้าผากข้า *แม่ดีใจเจ้าจะต้องใช้มันในโลกใบนี้* "แม่แค่คิดว่าหมาป่าเป็นสัตว์ที่คงาม" ข้าตอบ

เขาพิจารณาข้าด้วยความสงสัยใคร่รู้อยู่เจียบๆ เหงื่อข้าหยกแล้ว ไหลเป็นสายบางลงมาตามแผ่นหลัง ข้ามีความรู้สึกเลื่อนรางอีกครั้งว่าเคยเห็นเขาที่ไหนมาก่อน ไม่ใช่แค่ในวันประหาร "เจ้าต้องสงสัยแน่ว่าตัวเองอยู่ไหน หมาป่าน้อย"

"ใช่ ได้โปรดเถิด" ข้าตอบ ใช้น้ำเสียงอ่อนหวานเพื่อให้เขารู้ว่าข้าไม่มีพิษภัย "ข้าจะซาบซึ้งใจมากหากได้รู้" ข้าไม่ยอมให้ฆาตกรผู้สวมถุงมือเปื้อนเลือดเกลียดชังหน้า

สีหน้าของเขายังคงห่างเหินและระว่างตัว "เจ้าอยู่กลางเอสเท็นเซีย"

ข้ากลั้นหายใจ "เอสเท็นเซียรี" เมืองท่าที่เป็นเมืองหลวงของเคเน็ค-คร้าตั้งอยู่บนชายฝั่งทางตอนเหนือของประเทศ บางทีอาจเป็นเมืองที่ไกลจากดาเลียมมากที่สุด เป็นสถานที่ซึ่งข้าตั้งใจจะหนีมาตั้งแต่ต้น ข้ามีความรู้สึกอยากريبลูกจากเตียงแล้วมองออกไปนอกหน้าต่างที่เปิดอยู่เพื่อดูเมืองในตำนานแห่งนี้ แต่ก็บังคับตัวเองให้มีสมาธิกับเด็กหนุ่มชั้นสูงผู้นั่งอยู่ตรงข้าม พยายามซ่อนความตื่นเต้นที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลันเอาไว้

"แล้วท่านเป็นใครละ" ข้าถามเขา "นายท่าน" ข้าไม่ลืมเติมคำนี้ เขาโค้งให้หนึ่งครั้ง "เอ็นโซ" เขาตอบ

"พวกเขาเรียกท่านว่า—ตอนที่พวกเขาจะเผาข้า—พวกเขาเรียกท่านว่า มัจจุราช"

"มีคนเรียกข้าด้วยชื่อนั้น"

คนที่ค้นคอกของข้าลุกปีบ "ท่านช่วยข้าทำไม"

ใบหน้าของเขาอ่อนคลายเป็นครั้งแรกเมื่อรอยยิ้มน้อยๆ อย่าง
ขำขันปรากฏบนริมฝีปาก "บางคนคงขอบคุณข้าก่อน"

"ขอบคุณ แล้วท่านช่วยข้าทำไม"

สายตาของเอนโซที่จ้องเขม็งทำให้แก้มของข้าเป็นสีชมพู "ข้าจะ
ค่อยๆ อธิบายให้เจ้าฟังจนไปถึงคำตอบนั้น" เขาเอามาที่ไขว้กันออก
รองเท้าบูตกระแทกพื้น แล้วเขาก็โน้มตัวมาข้างหน้า ตอนนี้ข้าเห็นแล้วว่า
แหวนทองบนนิ้วของเขาสลักเป็นลายเรียบง่ายรูปเพชร "เช้าวันที่เจ้าโดน
เผา นั่นเป็นครั้งแรกที่เจ้าสร้างบางอย่างที่มีคุณธรรมซึ่ขึ้นมาใช้ไหม"

ข้าชะงักก่อนตอบ ควรโกหกไหม แต่เขาก็คงรู้อยู่ดี เขาอยู่ที่ลาน
ประหารด้วย เขารู้ว่าข้าโดนจับด้วยข้อหาอะไร ดังนั้นข้าจึงคัดสินใจบอก
ความจริง "ไม่ใช่"

เขาพิจารณาคำตอบของข้าอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นเขาก็ยื่นมือที่สวม
ถุงมือข้างหนึ่งมาทางข้า

เขาคิดนี้

เปลวไฟกลุ่มเล็กๆ ลุกขึ้นมาบนปลายนิ้วของเขา ลามเลียอากาศ
เบื้องบนอย่างหิวโหย ไฟนี้ให้ความรู้สึกจริง ต่างจากอะไรก็ตามที่ข้าสร้าง
ขึ้นมาตอนจะโดนเผา ความร้อนของไฟทำให้อากาศด้านบนปั่นป่วนและ
ทำให้แก้มของข้าอุ่น ความทรงจำนำกลั้วของวันประหารรูปผ่านความคิด
ข้าผละหนีจากไฟด้วยความกลัว กำแพงเปลวไฟที่เขาเรียกมาจากอากาศ
ในตอนนั้น นั่นก็เป็นของจริงเช่นกัน

เอนโซปิดข้อมือ แล้วเปลวไฟก็ดับไป ทิ้งไว้แค่ควันสายเล็กๆ งามๆ
หัวใจของข้าเต้นอย่างอ่อนแรง "ตอนข้าอายุสิบสอง" เขาพูด "ไข้โลหิตก็
ระบาคมาถึงเอสเต็นเซียในที่สุด มันเข้ามาแล้วจากไปภายในหนึ่งปี ข้า
เป็นคนเดียวในครอบครัวที่ป่วยเป็นโรคนี้ หนึ่งปีหลังจากแพทย์ประกาศ
ว่าข้าหายดีแล้ว ข้าก็ยังไม้อาจควบคุมความอบอุ่นในร่างกายได้ มันร้อน
เหมือนเป็นไข้ในนาทีเดียว แล้วกลับเย็นจนแข็งในนาทีเดียว แล้ววันหนึ่ง

ก็เป็นแบบนี้" เขาก็ล้มลงมองมือตัวเอง จากนั้นก็มองกลับมาที่ข้า "เรื่องของเจ้าละ เป็นอย่างไร"

ข้าอ้าปากแล้วก็หุบ เรื่องนี้สมเหตุสมผล ไข้โลหิตเล่นงานประเทศนี้เป็นระลอกอยู่หนึ่งทศวรรษเต็มๆ เริ่มค้นจากบ้านเกิดของข้าในคาเลีย แล้วมาสิ้นสุดที่นั่นในเอสเทินเซีย ในบรรดาเมืองทุกแห่งของเคเน็คคร้า เอสเทินเซียโดนหนักที่สุด มีคนเสียชีวิตถึงสี่หมื่นคน และอีกสี่หมื่นคนมีคำหนิบไปชั่วชีวิต เมื่อรวมกันแล้วก็เกือบหนึ่งในสามของประชากรทั้งหมด เมืองแห่งนี้ยังคงตะเกียกตะกายเพื่อลุกขึ้นยืนให้ได้อีกครั้ง "นั่นเป็นเรื่องส่วนตั้มากเกินกว่าจะบอกคนที่เพิ่งเจอกัน" ข้าตอบออกไปจนได้

เขาสบตาข้าด้วยความสงบนิ่งไม่หวั่นไหว "ข้าไม่ได้เล่าเรื่องของตัวเองให้เจ้าฟังเพื่อเจ้าจะได้รู้จักข้า" เขาว่า ข้าหน้าแดงทั้งที่พยายามข่มไว้แล้ว "ข้าบอกเจ้าเพื่อยืนยันข้อเสนอให้"

"ท่านคือหนึ่งใน..."

"เจ้าเองก็เช่นกัน" เอ็นโซพูค "เจ้าสร้างภาพลวงตาได้ คงไม่ต้องบอกว่าเจ้าสะกดตาข้า" เมื่อเขาเห็นสีหน้าไม่เชื่อของข้าก็พูคต่อ "มีข่าวว่าวิหารในคาเลียแน่นไปด้วยผู้มาบูชาด้วยความหวาดกลัว นับตั้งแต่เกิดเรื่องกับพ่อเจ้า"

ข้าสร้างภาพลวงตาได้ ข้าเรียกภาพที่ไม่มีอยู่จริงแล้วทำให้คนเชื่อว่าเป็นเรื่องจริงได้ ความรู้สึกกระอักกระอ่วนแผ่จากท้องขึ้นไปที่ผิว เจ้าเป็นปีศาจ อาเคลิน่า ข้าปักมือลงไปตามแขนราวกับพยายามไล่โรคภัยออกจากตัว พ่อพยายามอย่างหนักที่จะปลุกอะไรแบบนี้ในตัวข้า ตอนนีพอมันโผล่มา พ่อก็ตายไปเสียแล้ว

เอ็นโซร่อยอย่างอดทนให้ข้าพูคอีกครั้ง ข้าไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปนานแค่ไหนก่อนจะพึมพำออกไปในที่สุด "ข้าอายุสี่ขวบตอนเป็นไข้โลหิต แพทย์ควักตาของข้าออกไปข้างหนึ่ง" ข้าลั่นเล "ข้าเพิ่งเคยทำ...แบบนี้...แค่สองครั้งเท่านั้น ตอนข้ายังเด็กดูเหมือนไม่มีอะไรผิดปกติเลย"

เขาพยักหน้า "พลังของบางคนเผยตัวช้ากว่าคนอื่น แต่เรื่องของ

เราคล้ายกัน ข้ารู้ว่าการเติบโตมาพร้อมคำหยาบคายเป็นอย่างไรนะอาเลลีน่า เราทุกคนเข้าใจว่าการเป็นพวกกลายเป็นอย่างไร"

"เราทุกคนรี" ข้าถาม ความคิดย้อนกลับไปหาแผ่นไม้แกะสลักใน ตลาดมีค็อกครั้ง รวมถึงข่าวลือที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เกี่ยวกับยุวชนเหนือมนุษย์ ด้วย "ยังมีคนอื่นอีกหรือ"

"มีสิ จากรอบโลกเลย"

ผู้บัญชาการ มายากรหรือแมจิดาโน นักแปรธาตุ "พวกเขาเป็นใคร มีกี่คน"

"น้อย แต่เพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อยๆ ในช่วงสิบกว่าปีหลังใช้โลหิตหมด ไปจากเคเน็คคร้า พวกเราบางคนก็เริ่มปรากฏตัวให้โลกรับรู้ มีคนเห็น อะไรแปลกๆ ตรงนั้น พบเจอเรื่องพิลึกตรงนี้ เมื่อเจ็ดปีก่อน ชาวบ้านใน คริเอเซ่ ดิ มาเร เอาหินปาเด็กหญิงน้อยผู้หนึ่งจนตายเพราะนางทำให้ บึงน้ำในท้องถื่นมีน้ำแข็งปกคลุมกลางฤดูร้อน เมื่อห้าปีก่อนคนที่อุคราว่า เผาเด็กหนุ่มผู้หนึ่งเพราะเขาทำให้ดอกไม้บานต่อหน้าคนรัก" เขาขยับ ถูมือให้กระซิบ แล้วตาขี้กิ้งฟุ้งไปยังหอคอยเลื้อยบนหนึ่งอีกครั้ง "เจ้าคง เข้าใจแล้วว่าข้าเก็บความสามารถของตัวเองไว้เป็นความลับด้วยเหตุใด ข้าเพิ่งมาเปลี่ยนใจหลังจากได้เจอคนอื่นที่มีพลังประหลาดอันเกิดจากใช้นั้นเหมือนกัน"

"ถ้าอย่างนั้น ท่านก็เป็นหนึ่งในยุวชนเหนือมนุษย์สินะ" นั่นไง ข้า พุดออกไปแล้ว

"นั่นคือชื่อที่คุณตั้งขึ้นเพื่อสื่อถึงความเยาว์วัยและความสามารถ ผิดธรรมชาติของเรา ผู้พิทักษ์นครเกลียคมัน" เอ็นโซ่ยิ้มอย่างเกียจคร้าน แผลงความซุกซน "ข้าเป็นหัวหน้าสมาคมมีคัสัน กลุ่มยุวชนเหนือมนุษย์ ผู้ค้นหาคนอื่นที่เหมือนเราก่อนผู้พิทักษ์นครจะได้ตัวไป แต่เราไม่ใช่กลุ่ม เดียวหรอกนะ ข้าแน่ใจว่ายังมียุวชนเหนือมนุษย์อีกหลายกลุ่มกระจัดกัน อยู่ทั่วโลก เป้าหมายของข้าคือการรวมคนเหล่านั้นไว้ด้วยกัน การประหาร ด้วยไฟแบบของเจ้าเกิดขึ้นทุกครั้งที่ผู้พิทักษ์นครคิดว่าเจอหนึ่งในยุวชน

เหนือมนุษย์เข้าแล้ว บางคนทอดทิ้งสมาชิกครอบครัวที่มีคำหิเพราะกลัวว่าจะนำ 'โชคร้าย' มาให้ ราชาใช้บัลเพ็ดได้เป็นข้ออ้างที่ปกครองไม่ได้ เรื่อง ทำอย่างกับเราเป็นสาเหตุที่ประเทศยากจนจนแค้นขนาดนี้ ถ้าเราไม่ตอบโต้ ราชากับพลพรรคผู้พิทักษ์นครก็จะฆ่าเราทั้งหมด รวมถึงเด็กทุกคนที่มีคำหิเพราะพิษไข้นั้น" ดวงตาของเขาแข็งกระด้าง "แต่เราจะสู้ ใช้ไหมอาเคลีน่า"

ถ้อยคำของเขาทำให้ข้านึกถึงเสียงกระซิบประหลาดที่มาพร้อมภาพลวงตา บางอย่างที่มีคำมืดและเปี่ยมความแค้น ยั่วยุและทรงพลังเหมือนมีน้ำหนักกดทับอก ข้ากลัวระคนตื่นเต้น

"ท่านจะทำอะไร" ข้ากระซิบ

เอ็นโซเอนหลังแล้วมองออกไปนอกหน้าต่าง "เราจะยึดบัลลังก์แน่ๆ" เขาพูดเหมือนไม่ใส่ใจ เหมือนกำลังพูดเรื่องอาหารเช้า

เขาอยากสังหารราชานี้รี แล้วผู้พิทักษ์นครละ "เป็นไปได้" ข้ากระซิบ

เขาเหลือบมองข้า สายตาทั้งสงสัยและขมขื่น "จริงรี"

ผิวของข้าขาวาบ ข้ามองเขาใกล้ขึ้น จากนั้นก็ยกมือข้างหนึ่งขึ้นปิดปากทันที ข้ารู้แล้วว่าเคยเห็นเขาที่ไหนมาก่อน

"ท่าน..." ข้าพูดตะกุกตะกัก "ท่านเป็นเจ้าชาย"

มีนาเขาถึงคู่กันตานั้น ข้าเคยเห็นภาพวาดเจ้าชายแห่งเคเน็คตราสมัยยังเด็กมาแล้วหลายภาพ ตอนนั้นเขาเป็นเจ้าชายรัชทายาท เป็นว่าที่ราชาของเรา มีข่าวว่าเกือบสิ้นพระชนม์เพราะไข้โลหิต แต่รอดชีวิตมาแบบคนมีคำหิแทน จึงไม่ควรเป็นรัชทายาทของราชบัลลังก์อีกต่อไป นั่นคือข่าวสุดท้ายที่เราได้รับรู้เกี่ยวกับเขา หลังจากราชาผู้เป็นพระบิดาของเขาสวรรคต พระธิดาองค์โตก็ปล้นมงกุฎไปจากเอ็นโซ แล้วเนรเทศเขาออกจากพระราชวังอย่างถาวร ห้ามกลับไปเฉียดใกล้ราชวงศ์อีก จากนั้นสวามีของพระนางซึ่งเป็นคฤศผู้ทรงอำนาจก็ขึ้นเป็นราชาแทน

ข้าหลุบตาลง "ฝ่าบาท" ข้าพูดพลางโค้ง

เอ็นโซ่ตอบรับด้วยการพยักหน้าน้อยๆ ครั้งเดียว "ตอนนี้เจ้าก็รู้เหตุผลแท้จริงที่ราชาและราชินีทรงประณาม*มัลเฟิด*ได้แล้ว พระองค์ทำให้*มัลเฟิด*ได้ดูเหมือนมนุษย์กลายเป็นสัตว์ เพื่อให้ข้าไม่เหมาะสมกับราชบัลลังก์"

มือของข้าเริ่มสั่น ตอนนี้ข้าเข้าใจแล้ว เขากำลังรวบรวมคนเพื่อช่วยทวงสิทธิอันชอบธรรมของตัวเอง

เอ็นโซ่โน้มตัวมาใกล้จนข้าเห็นเส้นสีแดงสกปรกในดวงตาเขา "ข้าขอยื่นข้อเสนอให้เจ้า อาเคลีน่า อามูเทรู เจ้าจะหลบหนีไปทั้งชีวิตก็ได้ ไร้เพื่อนและโคดเคียว หวาดกลัวอยู่ตลอดเวลาว่าผู้พิทักษ์นครจะหาเจ้าเจอ แล้วจับเจ้าไปลงโทษในความผิดที่ไม่ได้ก่อ หรือยอมให้เราทดสอบว่าเจ้าเป็นหนึ่งใน*พวกเรา*หรือไม่ ของขวัญที่ไขโลहितทิ้งไว้ให้เจ้าไม่ใช่สิ่งที่พึงพาได้เสมอไปหรอกนะ มีจิ้งหะและศาสตร์สำหรับควบคุมพลังนี้ มีเหตุผลเบื้องหลังความยุ่งเหยิงนี้ ถ้าเจ้าต้องการก็จะได้เรียนรู้การควบคุมมัน แล้วเจ้าก็จะได้รับค่าตอบแทนอย่างงาม"

เมื่อข้ายังคงเงียบ เอ็นโซ่ก็ยกมือที่สวมถุงมือข้างหนึ่งมาแตะทางข้า "เจ้าโคดเรียกว่าพวกกลายเป็นสัตว์มาแล้วก็ครั้ง" เขาระชิบ "ปีศาจล่ะ พวกเรารู้ค่าล่ะ"

หลายครั้งเกินไป

"ถ้าอย่างนั้นข้าจะบอกความลับให้เจ้ารู้" เขายับตัวจนริมฝีปากอยู่ใกล้หูข้า ข้ารู้สึกวาบวบลงไปตามสันหลัง "เจ้าไม่ได้เป็นพวกกลายเป็นสัตว์ เจ้าไม่ได้เป็นแค่*มัลเฟิด*ได้ นั่นคือสาเหตุที่พวกเขากลัวเจ้า เทพเจ้ามอบพลังอำนาจให้เรานะ อาเคลีน่า เพราะเราเกิดมาเพื่อปกป้อง"

ความคิดนับล้านวิ่งวนอยู่ในสมอง ความทรงจำวัยเด็ก ภาพพ่อกับน้องสาว ภาพคุกใต้ดินของผู้พิทักษ์นคร เส้าเหล็ก ดวงตาสีเขียวของเทเร็น ฝูงชนส่งเสียงคำทอข้า ข้าจำได้ว่าเคยนั่งอยู่บนบันไดชั้นบนสุด แล้วแสรังทำเป็นปกครองจากที่สูง ถ้าข้าเป็นหนึ่งในพวกเขา ก็คงผาดเหนือเรื่องทั้งหมดนี้ได้ พวกเขาจะคุ้มครองข้าให้ปลอดภัย

ทันใดนั้น เมื่ออยู่ต่อหน้ายุวชนเหนือมนุษย์ผู้นี้ อำนาจของผู้พิทักษ์นครก็ดูเหมือนห่างไกลออกไปมาก

ข้าคู่ออกว่าเอ็นโซกำลังมองเส้นผมกับขนตาของข้าที่เปลี่ยนสีไปเล็กน้อยเมื่อโดนแสง สายตาของเขาอ้อยอิ่งตรงปอยผมที่ซ่อนใบบนหน้าข้างที่มีแผลเป็น ข้าหน้าแดง เขายื่นมือออกมาข้างหนึ่ง มันค้างอยู่ตรงหน้าราวกับรอให้ข้าหันหน้าหนี แต่ข้ายังคงนิ่งจนกระทั่งเขาแตะเส้นผมของข้าในที่สุด จากนั้นก็ปาดมันออกจากใบหน้าอย่างระมัดระวัง เผยให้เห็นความไม่สมบูรณ์แบบของข้า ความร้อนพุ่งจากปลายนิ้วของเขาไปในร่างกายของข้าทันที ความรู้สึกคันเค้นทำให้ใจข้าเต้นรัว

เขาไม่พูดอะไรเลยอยู่พักหนึ่ง จากนั้นก็ถอดถุงมือข้างหนึ่งออก ข้าสุดหายใจเฮือก มือของเขาส่วนที่อยู่ใต้ถุงมือหนึ่งเป็นเนื้อไหม้ละ ส่วนใหญ่เหี่ยวยานจนกลายเป็นชิ้นเนื้อเยื่อแผลเป็นหนาน่าเกลียดที่ต้องสะสมมาหลายปีแล้วแน่ๆ ในขณะที่บางจุดยังบวมแดงอยู่ เขาสวมถุงมืออีกครั้ง เปลี่ยนภาพน่ากลัวให้กลายเป็นหนึ่งสีดำกับหยดเลือด ภาพแห่งอำนาจ

"ยอมรับจุดด้อยของเจ้า" เขาพูดเบาๆ "แล้วมันจะกลายเป็นจุดเด่น หากเจ้าได้เป็นหนึ่งในพวกเรา ข้าจะสอนให้เจ้าใช้มันเหมือนนักฆ่าใช้มีด" ดวงตาของเขาหรี่ลง รอยยิ้มอ่อนโยนเปลี่ยนเป็นน่ากลัว "ไหนบอกข้าสิ หมาป่าน้อย เจ้าอยากลงโทษพวกที่ทำผิดต่อเจ้าหรือไม่"